Lucia Olteanu

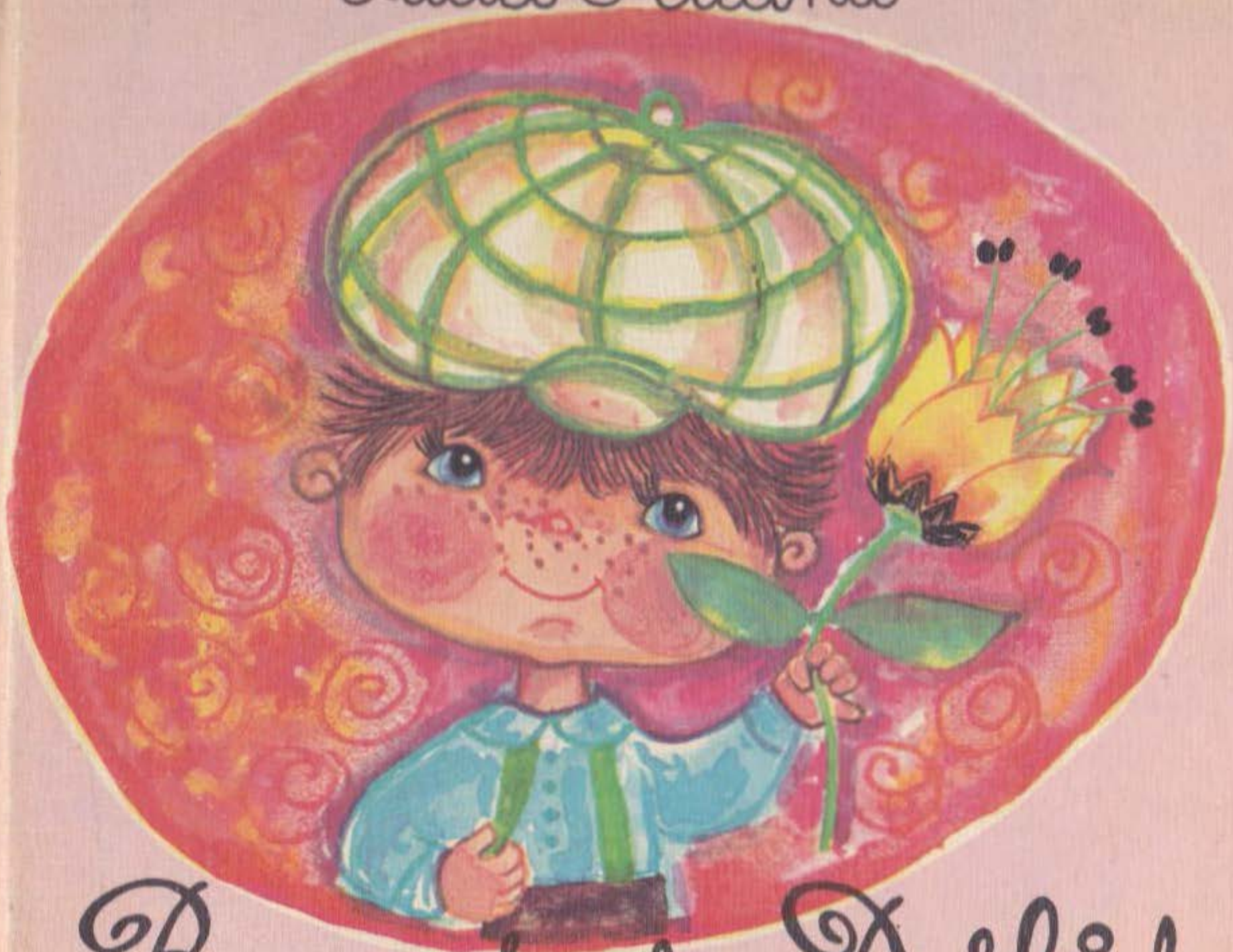

Bună seara, Dorli!

EDITURA ION CREANGĂ

ilustrații
de
Clelia Ottone
și
Sorin Florian Oloreja

Toate poveștile
sînt pentru Dorli,
prietenul meu
din gînd.

Anul
bunicea

Inima

Bună seara, Dorli.

Ți-am adus creioane colorate. Cu linii roșii, verzi și albastre poți face totul.

Azi am desenat un băiat, pe Temistocle, adică pe mine.

Mi-a fost cam greu

Pe alții îi vezi, dar pe tine...?

M-am uitat în oglindă. Gîndurile nu mi se vedeau.

În oglindă nu mi se arăta nici porumbelul din piept, pe care dacă l-aș asculta, aș zbura.

Și totuși am avut curajul să mă desenez.

Întîi mi-am făcut capul și l-am umplut cu gînduri.

Ce m-a încurcat era faptul că unele gînduri îmi veneau și altele îmi zburau — ca avioanele într-un aeroport. Mi-am pus șapca pe cap ca să nu-mi ia vîntul cîntecele și poeziile.

Mi-am desenat mîinile, picioarele, chiar și ghetuțele. Dar, deodată, mi-am adus aminte că uitasem ceva foarte important. Nu-mi desenasem inima.

I-am făcut conturul cu creionul roșu și, bineînțeles, v-am băgat acolo, ca într-o pușculiță, pe toți cei pe care vă iubesc.

Primul ai fost tu, Dorli.

Lîngă tine am așezat-o pe mama și i-am pus și mărgelele verzi. I-am desenat apoi pe tata, pe bunicul, pe Ilie, prietenul meu. Pe urmă l-am

șters, pentru că mi-am amintit că sînt supărat pe el. În schimb, l-am adăugat pe curcanul Costache.

Mai greu a fost cu Floricel, calul alb al bunicilor, care nu mai încăpea în desen. Dar în inima mea adevărată el are loc mult, să alerge cît vrea.

Și atunci, deodată, m-am mirat cum puteți voi să încăpeți cu toții, într-o inimă de băiat atît de mic?

Tu ce crezi, Dorli?

Gărgărița

Dorli, știi ce am găsit? Un năsturel foarte caraghios. Avea o mulțime de picățele. Și Tami a fost de acord că trebuie să ducem năsturelul cu pistrui acasă la el, adică în cutia cu nasturi a mamei. Așa că am răsturnat cutia de tablă pe covor, să-i căutăm pe frații lui, năstureii, cu același model. Să vezi ce hărmălaie! Nasturilor de piele, care

jucau fotbal între ei, le-ar fi plăcut să dea cu piciorul într-o minge cu picățele, dar noi am ferit năsturelul.

Nasturii albi de cămașă, înșirați pe un fir, se împărțiseră în două tabere și-și încercau puterea trăgînd de ață s-o rupă.

Un ac de cusut voia să treacă prin pistruii năsturelului nostru crezînd că-s găurele. Dar pistruiatul, unde crezi că-și căutase scăparea? Spre năstureii în formă de floare.

Ca să stea cuminte l-am băgat sub un degetar și i-am spus că el este nasture cu picățele și nu nasture-floare.

Tami, însă, m-a întrebat la ureche dacă năsturelul nostru n-o fi un bob de fasole pestriț, pentru că nu pare să aibă găurele. Ca să controlez, am ridicat degetarul dar... năsturelul zburase.

Acum toți copiii rîd de mine și-mi strigă că am vrut să mă închei la cămășuță cu o gărgăriță.

Tu ce crezi, Dorli, nu s-ar putea să existe și năsturei zburători?

Ceainicul

De dimineață, cum a așezat mama ceainicul fierbinte pe masă, mi-a și venit o idee. Ce ar fi să mă plimb un pic cu elefantul ăsta care scoate aburi pe trompă?

Așa că l-am încălecat și am pornit-o la drum. Cînd am vrut să ne întoarcem acasă, ceainicul s-a supărat: a început să bolborosească, să pufăie și să mă împroaște cu o mulțime de aburi. Și uite așa, fără să vreau, am început să fabric nori. Sînt atît de mulți, că au acoperit tot cerul. Degeaba le strig eu că e timpul s-o terminăm cu joaca și să ne întoarcem acasă. Norii fug și nu mai vor să intre înapoi în ceainic.

Neastîmpărații ăștia pot să înceapă să și plouă.

Ploaie de ceai! Ce mai ploaie caraghioasă! Și dulce! Nu-i așa, Dorli?

Pălării

Te-ai uitat cu atenție la cuierul nostru plin cu pălării, Dorli? Nu ți s-a părut că seamănă cu un pom plin cu păsări? Eu chiar am văzut pălăriile zburînd. Pluteau singure. Nu mai voiau să fie purtate de alții. Beretul marinar rîdea și se rostogolea ca o roată. Coiful meu, făcut din ziar, se răsturnase și plutea pe covor ca o barcă.

În jurul pălăriilor-părinți săreau neastîmpărate pălăriile-copii.

Din joben — ca din orice joben de scamator — curgeau o mulțime de pălării mici.

Eu le-am spus pălăriilor să se cumințească și să se întoarcă acasă. Și m-au ascultat.

Doar una, pălăria tatii s-a încăpățînat să rămînă cuib pentru puișorii unei stăncuțe.

Mama se tot miră unde o fi dispărut pălăria tatii.

Dar eu n-o pîrăsc. Știu că-i mai plăcut să fii cuib pentru puișori și să stai printre florile unui tei, decît să te plictisești într-un cuier.

Oglinzi

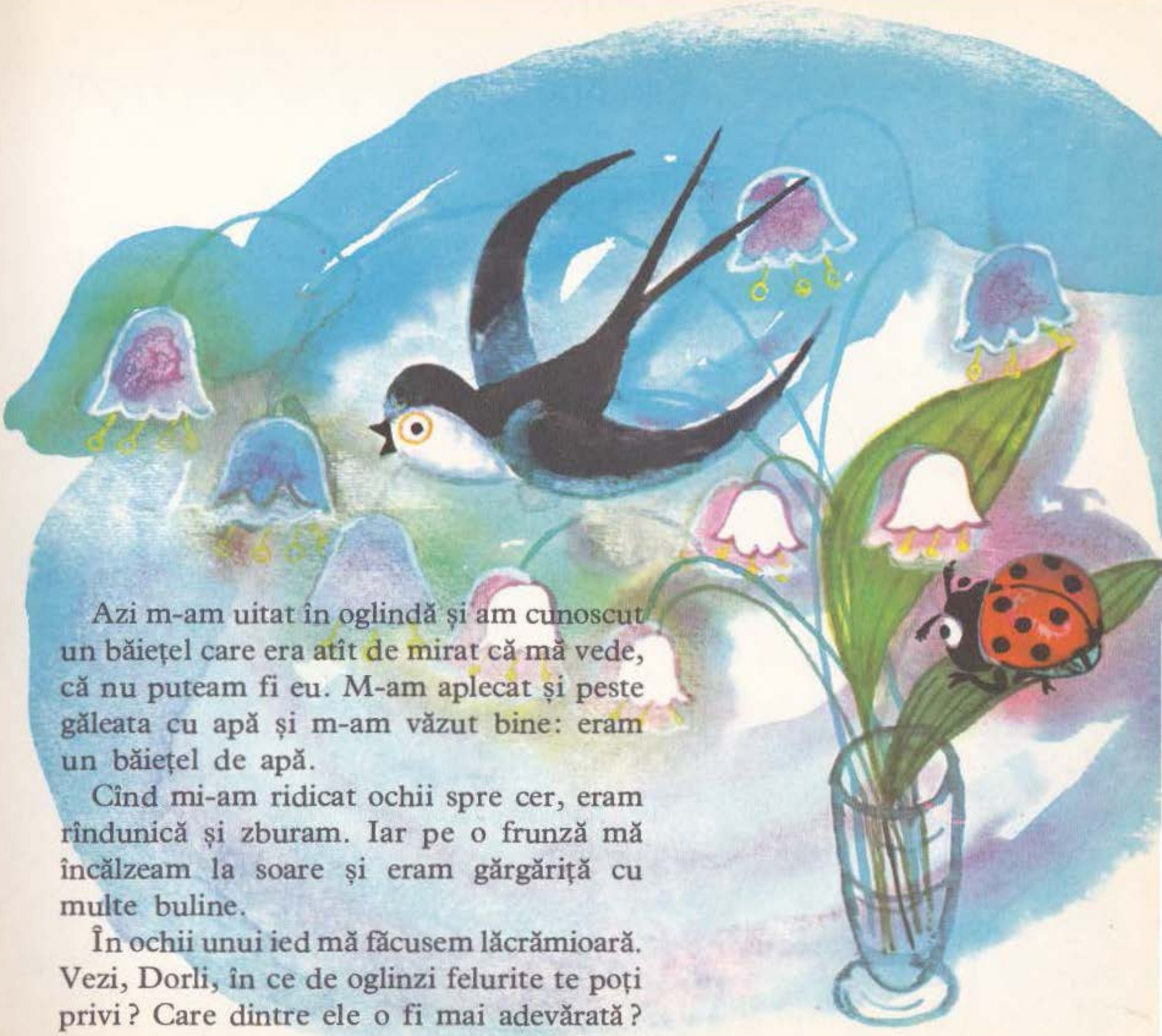

Azi m-am uitat în oglindă și am cunoscut un băiețel care era atît de mirat că mă vede, că nu puteam fi eu. M-am aplecat și peste găleata cu apă și m-am văzut bine: eram un băiețel de apă.

Cînd mi-am ridicat ochii spre cer, eram rîndunică și zburam. Iar pe o frunză mă încălzeam la soare și eram gărgăriță cu multe buline.

În ochii unui ied mă făcusem lăcrămioară. Vezi, Dorli, în ce de oglinzi felurite te poți privi? Care dintre ele o fi mai adevărată?

Generalul furnicilor

Bine te-am găsit, Dorli. Azi mi s-a întîmplat un lucru grozav. Am văzut pe stradă o mașină roșie plină cu copii. Nu te mira, sigur că nu-i nimic deosebit în asta. Dar dacă am să-ți spun că mașina nu mergea, ci zbura, pentru că era agățată de un buchet de baloane? Ei? Dar nici vestea asta nu e nemaipomenită, pentru că, de fapt, nici nu este adevărată. Decît în parte. Am văzut doar o mașină roșie.

În schimb e adevărat că am văzut o altă mașină foarte lungă, cu roți multe, tare caraghioasă, parcă ar fi avut mai multe picioare și toate încălțate în sandale rotunde, de cauciuc.

Ei bine, tocmai cînd trecea mașina asta, dintr-o tufă de păpădii, de pe trotuar, a pornit să traverseze strada un lanț lung de furnici.

Vezi tu, Dorli, pentru oameni s-au făcut șosele, trotuare, stopuri, dar la furnici cine s-a gîndit? Ei, dacă ar fi fost măcar un

stop pentru furnici, eu l-aș fi aprins.

Furnicile mele mai mici decît cei mai mici copii nu s-au uitat pe unde traversează, iar eu speriat de ceea ce li s-ar fi putut întîmpla, am alergat în mijlocul drumului, am întins mîinile și am strigat cît m-a ținut gura:

«Opriți, trec furnicile!»

Sunau claxoane, șoferii strigau, dar toate mașinile s-au oprit. Și cea roșie, plină cu copii, și mașina cu multe sandale. Iar furnicile mele aliniate în rînduri, ca școlarii, își continuau liniștite drumul. Se simțeau în siguranță. Le apăram eu.

Știi, Dorli, eu eram generalul furnicilor.

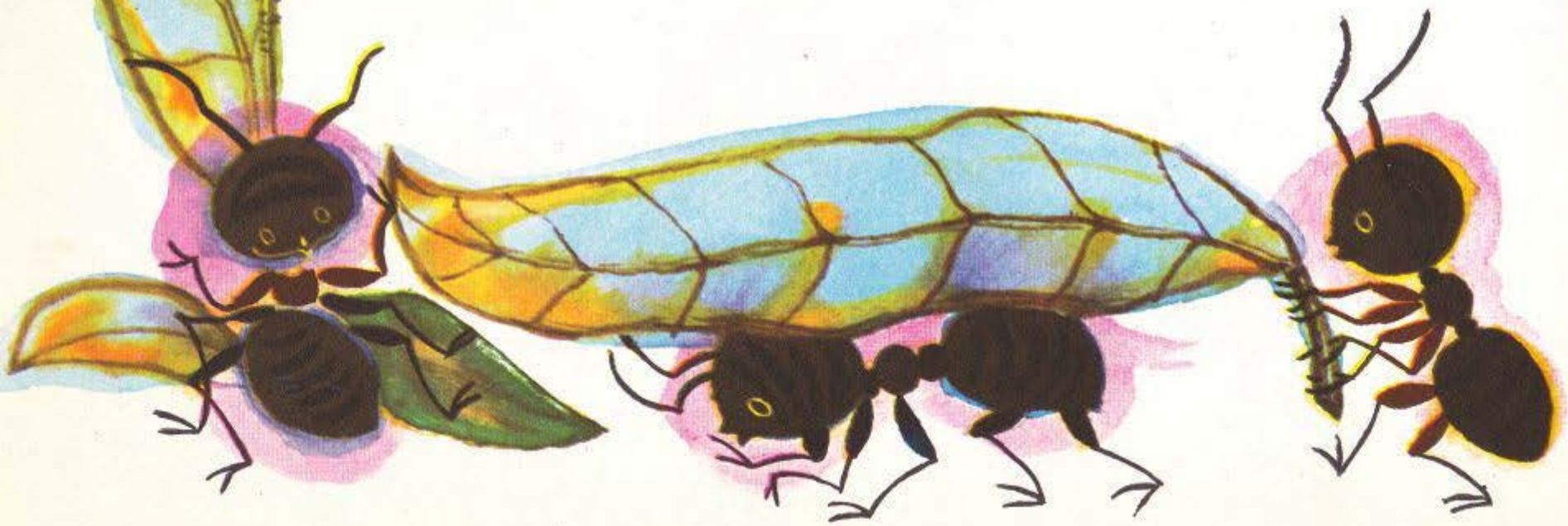

Cirip

Astăzi te învăț, Dorli, cea mai frumoasă și cea mai mică poezie: Cirip!

Umbra

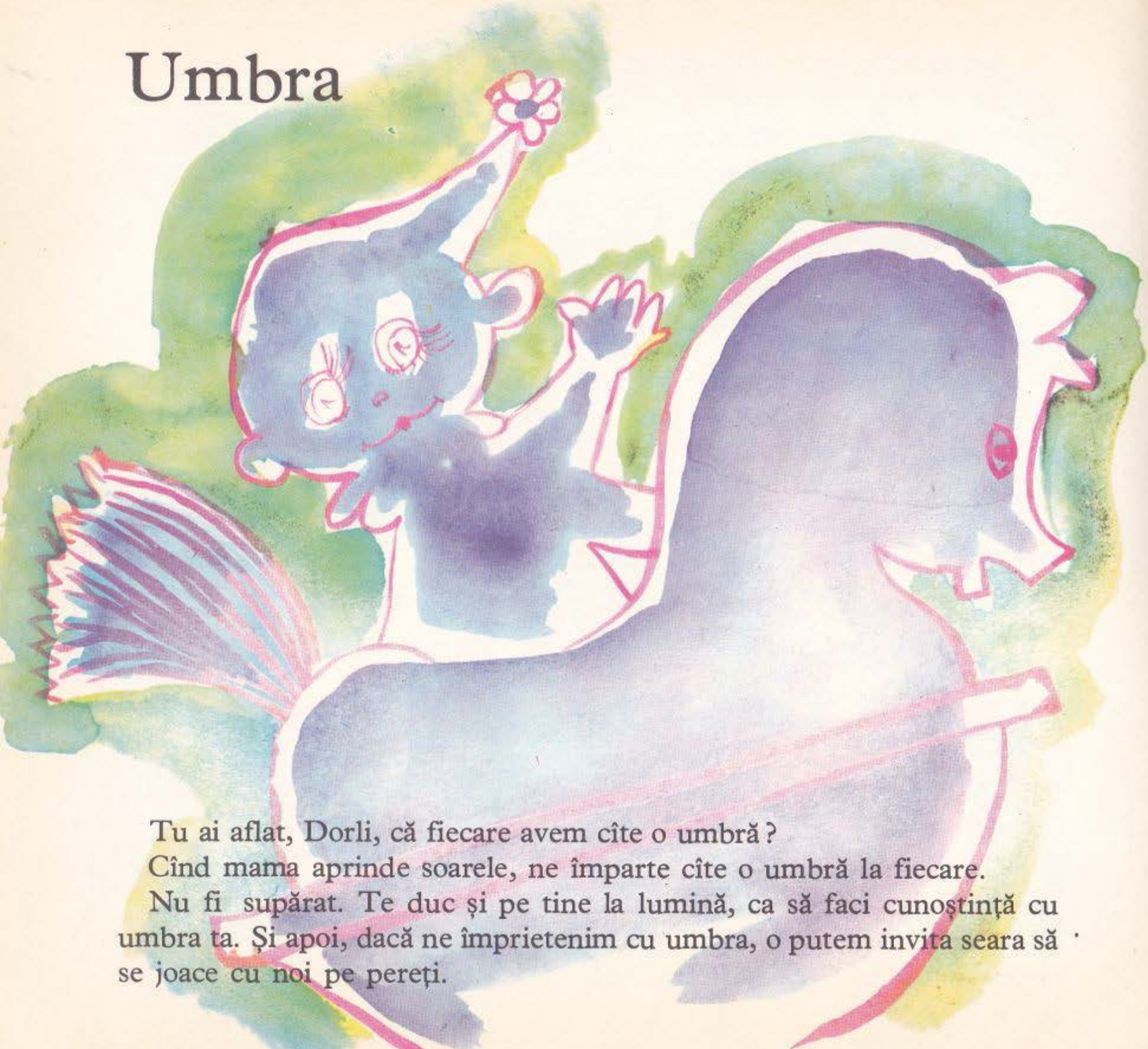

Tu ai aflat, Dorli, că fiecare avem cîte o umbră?

Cînd mama aprinde soarele, ne împarte cîte o umbră la fiecare.

Nu fi supărat. Te duc și pe tine la lumină, ca să faci cunoștință cu umbra ta. Și apoi, dacă ne împrietenim cu umbra, o putem invita seara să se joace cu noi pe pereți.

Vîntul

Dorli, nu te speria, este vîntul.

Țipă tare, dar e copilăros, are chef de joacă. Te împinge, îți fură șapca sau rufele de pe frînghie — de aceea le prinde mama cu cîrlige.

Vîntul fură și frunze.

Dă buzna prin flori și îmbracă deodată mii de asemenea cămășuțe.

Dă năvală chiar și în case. Vine după noi.

Cîteodată sparge și cîte un geam. Doar cu iarba e bun, o mîngîie ușurel.

Cu copiii se ia la trîntă. Îi împinge încoace și încolo.

Să știi, Dorli, trebuie să recunosc, eu sînt de vină pentru tot ce se întîmplă. Eu am suflat într-un puf de păpădie și uite așa s-a pornit vîntul și acum nu pot să-l mai opresc.

Iarba

Dorli, hai să ieșim în grădină, dar să călcăm cu grijă, să nu atingem firele de iarbă. Cum ne simt, ele încep să crească repede, repede, sub tălpile noastre și ne-ar putea ridica prea sus, peste case, pînă-n nori.

Munții, sărăcuții, nu s-au gîndit la asta și vezi ce-au pățit?

Floricel

Am o scrisoare pentru Floricel. Poți să i-o duci tu, Dorli?

Nu-i știu adresa, dar ai să-l găsești ușor, pentru că Floricel a fost calul bunicilor. El m-a învățat cele mai frumoase jocuri. Cînd voia Floricel zburam și peste case și peste păduri. Într-o seară am sărit din curte direct în lună. Dar ca să nu-i speriem pe bunici ne-am întors imediat. Și, să vezi, luna s-a luat după noi și... poc, a căzut în căldarea cu apă.

Altă dată alergam cît alergam și cînd găseam o poiană frumoasă, noi rămîneam pe loc și pofteam pădurea să fugă. Să fi văzut pomii cum alergau și se strîngeau de mînă ca să nu cadă! Iar iepurii și ursulețiii, scai după ei. Asta a fost de mult. În ultima vreme, Floricel nu mai avea chef de joacă.

Mama spunea că nu numai oamenii, dar și caii îmbătrînesc.

Floricel nu mai vedea bine și nici nu se lăsa să-i potrivesc ochelarii bunicului. Dar chiar și așa, pe întuneric, el știa să ne ducă oriunde, numai că pe drum inima îi bătea tare. Într-o zi, bunicul l-a luat și au plecat.

Îl ținea de după gît și mergeau pe jos amîndoi, așa ca doi prieteni bătrîni.

I-am așteptat la poartă pînă s-a făcut noapte. Bunicul s-a întors singur și a adus subsioară șaua și hamurile.

Mi-a spus că Floricel nu le mai suferă, că de acum o să alerge liber, fără hamuri, fără șa. De atunci, primăvara a venit și a trecut de două ori, fără el. Dar eu îl aștept. De ce o fi întîrziind?

Dorli, du-i scrisoarea mea și spune-i să se întoarcă repede, că am să-l iau la noi și tot ce văd ochii mei are să afle și el. Eu am să fiu ochii lui.

Du-te, Dorli!

Vara

Dorli, ţie nu ţi-e poftă cîteodată să te sui într-un pom şi să stai aşa, printre frunze, ca un măr ? Mie îmi este. Dar bunicul mi-a spus un secret. Vara tot pămîntul seamănă cu coroana unui arbore uriaş. Şi acolo stăm laolaltă, portocale şi trandafiri, oameni şi corăbii şi tu, Dorli, şi eu, Temistocle, amestecaţi cu spice de grîu şi cu veverițe.

Vezi, sîntem cățărați în copacul ăsta grozav şi noi nici nu ştim.

Bob de rouă

Dorli, am descoperit o comoară în grădină.
Pe creștetul fiecărui fir de iarbă, cît de mititel, strălucește un diamant.
Ce bogat poate fi un fir mic de iarbă!

Frate

Ieri, la prietenul meu Ilie, au venit doctorul, cîteva mătuși, ce mai, o mulțime de lume.

Vorbeau în șoaptă și intrau și ieșeau grăbiți, cînd în curte, cînd în casă.

Ilie, cu mîinile în buzunare, intra și el și ieșea și se grozăvea în fața noastră că numai el și oamenii mari știu un secret pe care noi nu-l cunoaștem.

Dar deodată, una din mătuși numai ce l-a luat pe Ilie și l-a aruncat afară, strigîndu-i să nu-i mai încurce și să le stea în drum.

Mulțumiți cu asta, noi am intrat în casele noastre.

Ei, dar azi-dimineață Ilie, cu mîinile înfipte și mai adînc în buzunare, de abia aștepta să-l întrebăm ce eveniment s-a petrecut.

Un băiat din vecini ne-a strigat peste gard: «Ilie e frate! În noaptea asta s-a născut Viorica, sora lui Ilie!»

Dorli, Ilie acum, dacă e frate, are să mai vrea să fie prieten cu mine?

Să nu plîngi

Dorli, știai că în noi stă cuibărită o vulpe? Te mai apucă de un dinte, cîteodată îți mușcă degetul. Tot ea îți lovește genunchii și ți-i sîngerează.

Dacă vor să ți se rostogolească lacrimile, să nu le lași.

Vulpea, cîteodată, îți strînge și inima. Ca într-un clește. Și dacă nu te lași, și nu plîngi, ea pleacă să încerce pe alt copil.

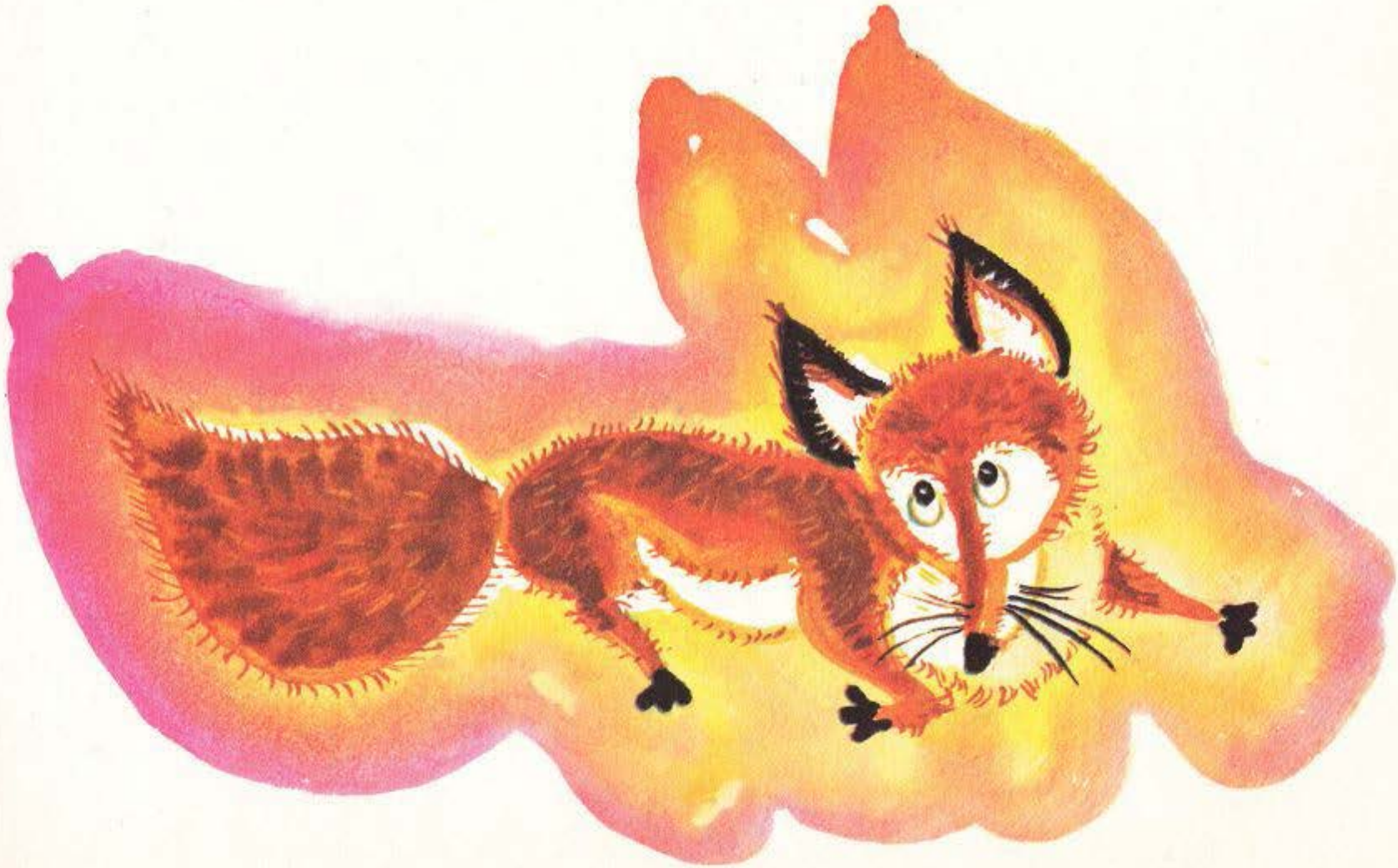

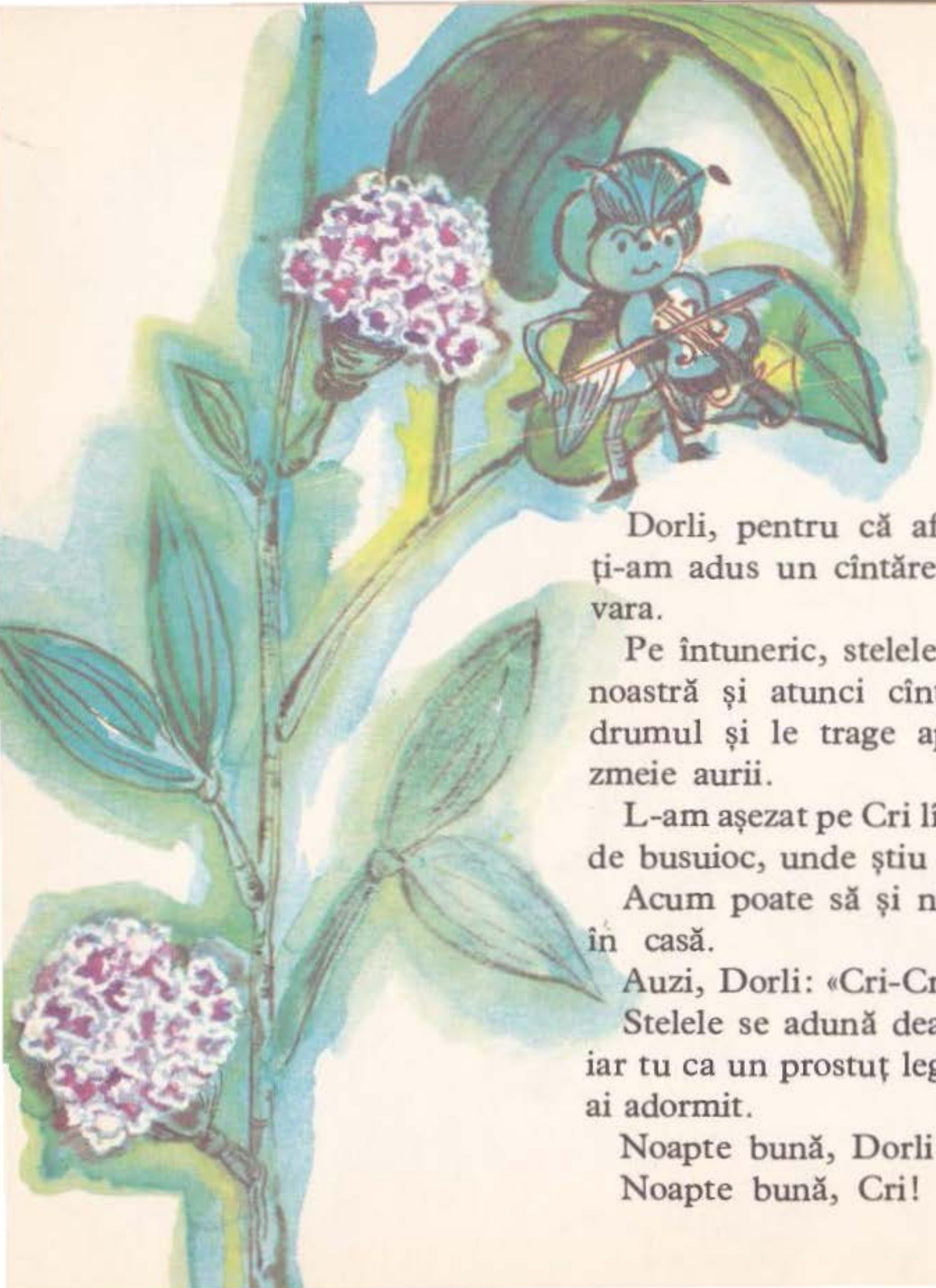

Cri

Dorli, pentru că afară ninge și e frig, ți-am adus un cîntăreț, să auzi cum sună vara.

Pe întuneric, stelele nu mai găsesc casa noastră și atunci cîntărețul Cri le arată drumul și le trage aproape, ca pe niște zmeie aurii.

L-am așezat pe Cri lîngă tine, în buchetul de busuioc, unde știu că stai ascuns.

Acum poate să și ningă, noi avem vara în casă.

Auzi, Dorli: «Cri-Cri!»

Stelele se adună deasupra odăii noastre, iar tu ca un prostuț legănat de cîntecul Cri ai adormit.

Noapte bună, Dorli!

Noapte bună, Cri!

Un uituc

De ce or fi puișorii atît de uituci, Dorli?

Acum cîteva zile, am găsit un ou în iarbă. Îl pierduse cloșca noastră, Puica. Am făcut cunoștință cu el, apoi l-am dus la ureche și l-am ascultat. Îi bătea inima tare, sau poate un puișor bătea cu ciocul în coaja albă și subțire. Drept răspuns,

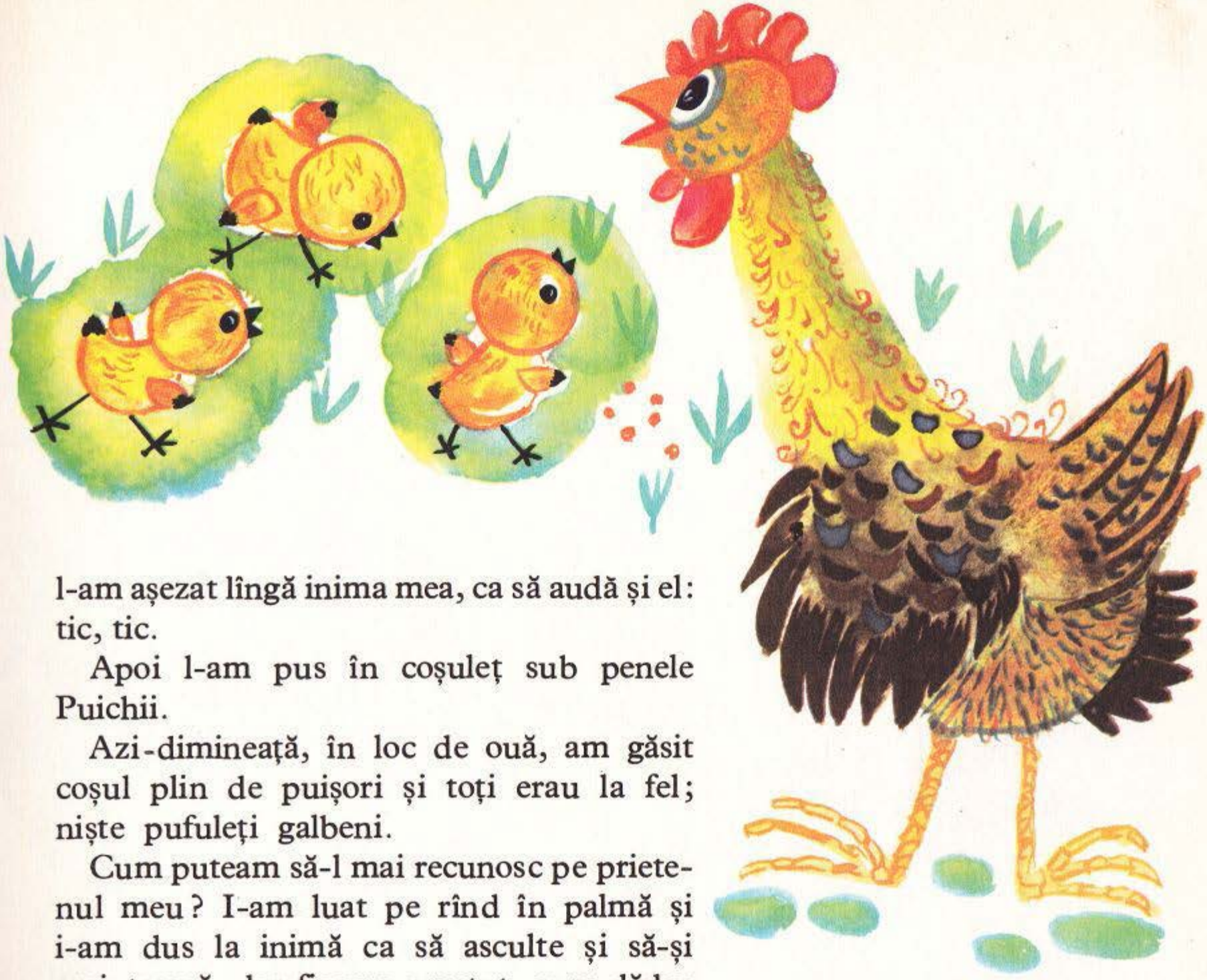

l-am așezat lîngă inima mea, ca să audă și el: tic, tic.

Apoi l-am pus în coșuleț sub penele Puichii.

Azi-dimineață, în loc de ouă, am găsit coșul plin de puișori și toți erau la fel; niște pufuleți galbeni.

Cum puteam să-l mai recunosc pe prietenul meu? I-am luat pe rînd în palmă și i-am dus la inimă ca să asculte și să-și amintească, dar fiecare prostuț, cum dădea de căldură, adormea.

Și acum nici nu știu pe care dintre puișori să mă supăr!

Plouă

Auzi cum cîntă ploaia?

Cad pe pămînt mărgelele ei înșirate pe fire lungi. Am aflat că ploaia leagă de pămînt oamenii și casele ca să nu zboare.

Vrei să vii cu mine afară în ploaie, Dorli? Să fim zmeie și să tragem după noi, lungi, nesfîrșite, firele de apă!

Bastonul bunicului

Ai văzut bastonul agățat în cuier? E un pomișor de care se sprijină bunicul cînd merge. Are și flori, dar nu se văd. De el m-am agățat și eu, cînd eram mic, ca să văd lumea.

E un pom fermecat.

Umblă.

Luchi

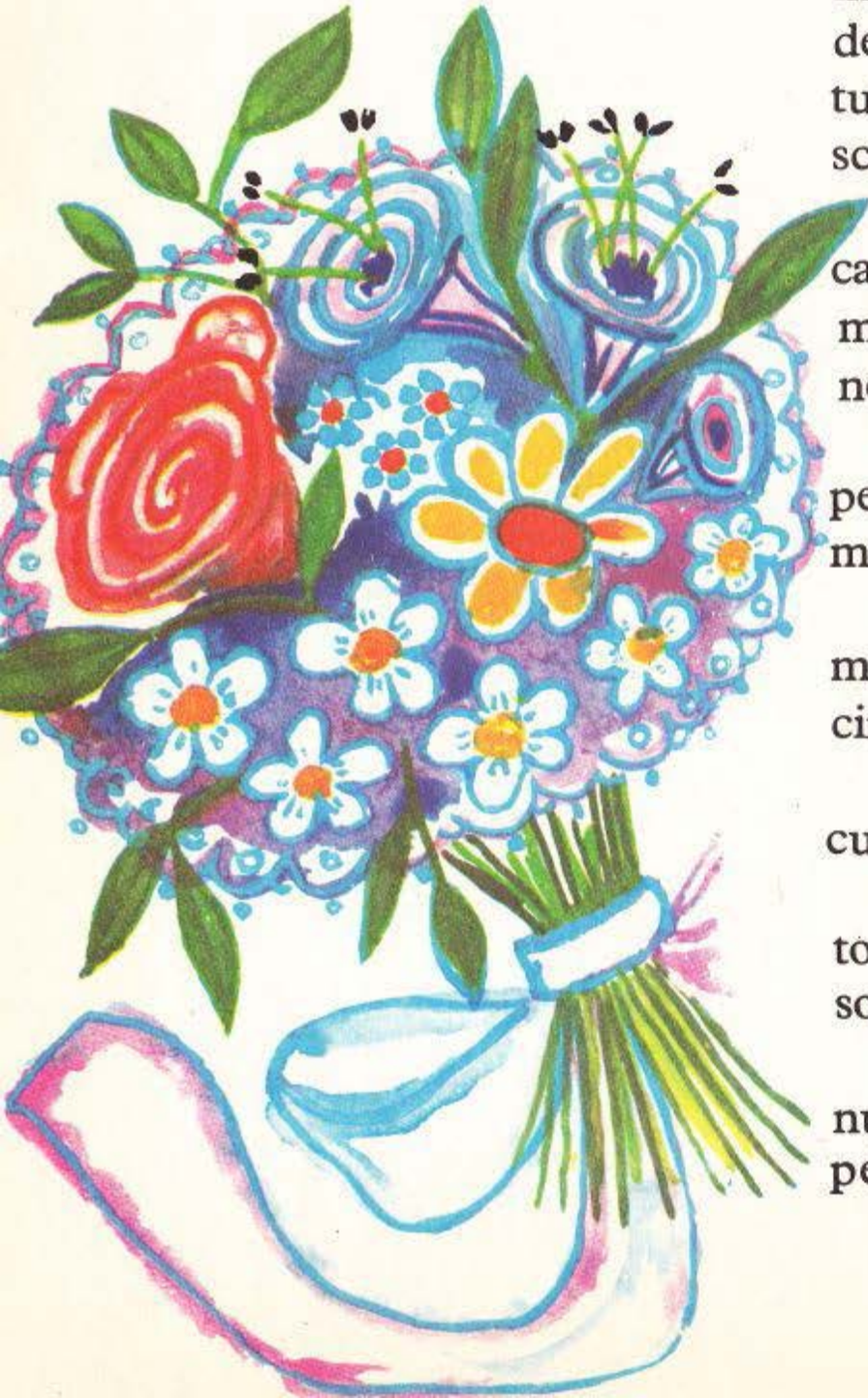

Dorli, sînt trist.

O știi pe Luchi, prietena mea, care-i profesoară?

Ți-am povestit ce de cîntece și jocuri am inventat amîndoi. Am compus și poezii despre ploaia colorată sau despre iezii prostuți care, în loc să se joace cu fluturii, se scutură de ei.

Amîndoi controlam primăvara să vedem care pom a fost mai vrednic și a scos primii muguri. Și tot împreună număram dimineața cîți trompeți au mai deschis zorelele.

Ei, dar toate astea le-a uitat Luchi, pentru că astăzi a trecut pe lîngă fereastra mea fără să mai îmi bată în geam.

Am alergat afară să-i sar în brațe, dar m-am sfiit, pentru că mergea de mînă cu cineva.

Toți vecinii erau veseli și dădeau mîna cu Luchi. I-au dăruit chiar și flori.

Mama mi-a explicat că Luchi s-a căsătorit și că de acum încolo, tînărul acela va fi soțul ei, adică un prieten nedespărțit.

Cum a putut uita Luchi că eu sînt prietenul ei cel mai bun? De ce nu m-a ales pe mine soț?

Dulceața amară

Aseară, cum s-a dus mama la culcare, a și izbucnit un scandal în cămară: s-au luat la ceartă o sticlă de bulion cu un borcan cu gogoșari.

Sticla cu bulion rîdea de borcan că poartă o scufiță de hîrtie caraghioasă. Și, de atîta rîs, a sărit dopul sticlei de bulion. Așa s-a întîmplat că boneta borcanului cu murături a devenit nu numai o bonetă de hîrtie cu colțișori, dar și cu picățele de bulion.

Enervat, grăsuțul de borcan a vrut să spargă sticla cu bulion.

Un șir de ardei roșii, curioși să afle ce s-a întîmplat, și-au dat drumul de pe raft drept peste borcanul cu gogoșari. Iar acesta țipa că nu-i respectat tocmai el, care-i și vitrină și «acvarium» pentru gogoșari.

Ardeii roșii, înșirați pe sfoară, se uitau curioși la colegii lor din «acvarium».

Înveselit de spectacolul la care asista, un săculeț cu fasole a început să rîdă cu poftă și și-a risipit pe jos boabele.

Pe ele a alunecat borcanul cu dulceața de vișine. A căzut sărăcuțul de pe raft și s-a spart. Ar trebui pedepsiți mulți: și sticla cu bulion, și borcanul cu gogoșari, chiar și săculețul cu fasole. Dar mama este convinsă că altcineva ar fi vinovat.

E grozavă dulceața de vișine, Dorli, dar multe amărăciuni ți se pot trage de la ea.

Tami

Astăzi, cînd m-am întors acasă, ningea cu fulgi mari, iar eu săream și mă dădeam peste cap prin zăpadă.

Mama s-a mirat că pe ninsoare îmi dezbrăcasem paltonașul și-l țineam în brațe. Tocmai cînd îi explicam mamei că nu mai vreau să-l duc tot timpul în spate, că nu sînt cămila unui palton neastîmpărat, din mînecă

și-a scos capul cea mai frumoasă jucărie: un cățel auriu cu doi ochi negri, negri.

Mama mi-a dat dreptate să fiu supărat pe un asemenea palton, dar eu am rugat-o să-l ierte, altfel el poate să ceară asociației paltonașelor să-l repartizeze altui băiat și s-ar putea să ia și cățelul cu el și atunci eu ce mă fac? Ce mă fac eu fără Tami? Că așa l-am botezat de cînd l-am găsit pe stradă și i-am dat paltonașul meu ca dormitor.

Dorli, ce mai, am un cățel. Nu te uita că e mic, o să creștem repede amîndoi.

Cu gîndul la Tami sînt vesel și ușor ca un fulg.

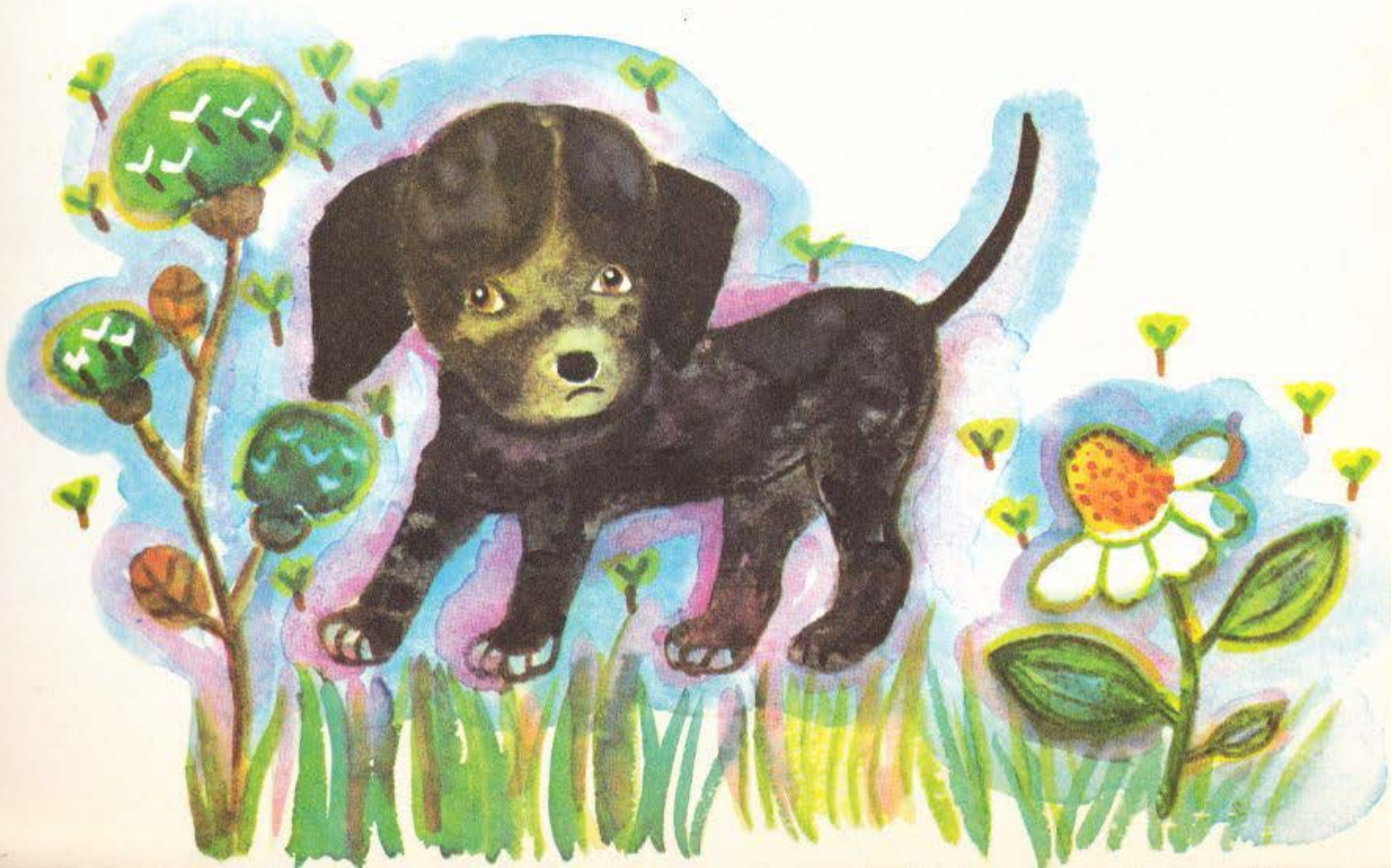

Umbrela

Am umbrelă.
Uite, eu o deschid și întorc capul.
Hai, Dorli, ieși s-o vezi.
Nu-i așa că umbrela mea
seamănă cu un curcubeu?
Dacă-i vînt o fac parașută și zbor cu ea.
Cînd norii vor să mă stropească, eu îi păcălesc și mă ascund sub umbrelă.
Sub ea pot să mă fac și nevăzut.
Cînd întîlnesc pe cineva trist, deschid umbrela deasupra lui și din ea curg flori și pitici.
Pot s-o și sun ca pe un clopoțel.
Azi-noapte am lăsat-o deschisă deasupra unui boboc de trandafir, pentru că ploaia era prea rece și el prea mic.

Bulinul albastru

Știi ce am găsit astăzi pe stradă? O pată mică de culoare albastră. Plîngea și spunea că nu știe să se întoarcă acasă. Atunci am luat bulinul albastru și l-am așezat pe o petală. Dar petala era a unei margarete și toate celelalte petale albe au început să rîdă de petala albăstrică.

Tocmai trecea pe acolo un boboc de rață și... hap, a mîncat petala și pe loc s-a făcut albastru.

Cînd l-au văzut frații lui gălbiori, s-au speriat de el. Atunci rățelul s-a scufundat în apă de cîteva ori, dar tot albastru a rămas. De milă am tras bulinul albastru de pe el și l-am lipit la repezeală pe ochiul unui stop. Toți pietonii au început să facă tărăboi, mașinile claxonau — pentru că nu mai văzuseră culoarea albastră la stop.

În situația asta am luat bulinul albastru și l-am aruncat în soare și dintr-o dată s-a înserat și toți copiii au sărit cu gura că din cauza mea trebuie să-și întrerupă jocul și să meargă la culcare.

Ce era să fac atunci? Am mîngîiat pata de culoare albastră ca să nu mai suspine și am lipit-o pe șorțulețul meu, ca să aibă și ea un rost în lume.

Acum nu mă crede nimeni și toți spun că m-am jucat cu cerneala și mi-am murdărit hainele.

Fereastra mea

Fereastra mea o recunoşti uşor, e cea mai frumoasă.

Iarna o găteşte cu ţurţuri, iar primăvara o îmbracă în rochiţa rîndunicii.

Dacă deschid fereastra, toate vin mai aproape. Şi strada şi vîntul cu miros de brînduşe se îngrămădesc să mă vadă.

Mama mi-a pus o perdea cu două aripi, subţiri. Vîntul le umflă şi lor li se face dor de zbor.

Nu ştie nimeni că la fereastra mea cu perdele subţiri, umflate de vînt, eu stau la cîrma pămîntului şi-l port cu grijă printre stele.

Sînt ocupat

Dorli, dimineața sînt tare ocupat.
Porumbeii zboară și eu le țin cerul.

Bilele de sticlă

Vrei și tu o bilă de sticlă, Dorli?

Vezi, seamănă cu o picătură mare de ploaie.

Am inventat și un joc cu bilele astea transparente. Am format două echipe. Una eram eu, iar echipa adversă, pisicul Tarzan. O echipă — adică eu — am intrat sub canapea, cealaltă echipă a rămas afară. Tărzănel îmi arunca bilele de sticlă și ele se rostogoleau și intrau printre ciucurii canapelei, ca după o cortină. Eu le prindeam și i le aruncam înapoi.

Doar că Tarzan, crezîndu-se la fotbal, a început să alerge de unul singur cu mingea, pardon, cu bila.

Și așa bila a nimerit într-un papuc. Mama a cules-o și a întrebat pisicul de unde o are.

El, lingușitor, tăcea și-i mîngîia papucul. L-a scos din încurcătură Terente, care tocmai a dat buzna pe ușă. Și cîinele s-a dezvinovățit. A început să se gudure, să latre și să fugă spre ușă. Adică vinovatul este curcanul Costache, el și-a rupt șiragul de mărgele. Am strigat și eu, de sub canapea, că așa este.

Mama ne-a crezut. Doar că rîdea și se tot mira cît de mult semănau bilele noastre de sticlă cu un șirag al ei de mărgele.

Dorli, îți dau o bilă să te joci și tu? ...De ce nu vrei? Ia uită-te, e ca un țurțure de gheață, mic și grăsuț.

Poate crezi că picăturile astea de sticlă ar fi stat mai frumos la gîtul mamei?

Veverițe

Vezi fagul ăsta bătrîn din fața ferestrei? El e bulevardul veveriților. Și mai e ceva. Ramurile lui ca niște rachete de tenis «servesc» numai și numai veverițe, pe care le aruncă în sus, pînă în vîrful unor brazi vecini.

Eu le-am făcut semne munților și le-am strigat: «Înălțați-vă un pic și aduceți cît mai multe păduri aproape, ca să aibă unde se juca veveriței!»

Și m-au ascultat. Și-au ridicat umerii și cu ei odată și-au săltat și pădurile.

Acum brazii și fagii sînt plini de veverițe. Adică de jucării. Iar noaptea, cînd se aprinde luna, veveriței se prefac în steluțe și umplu pădurea de Pomi de iarnă.

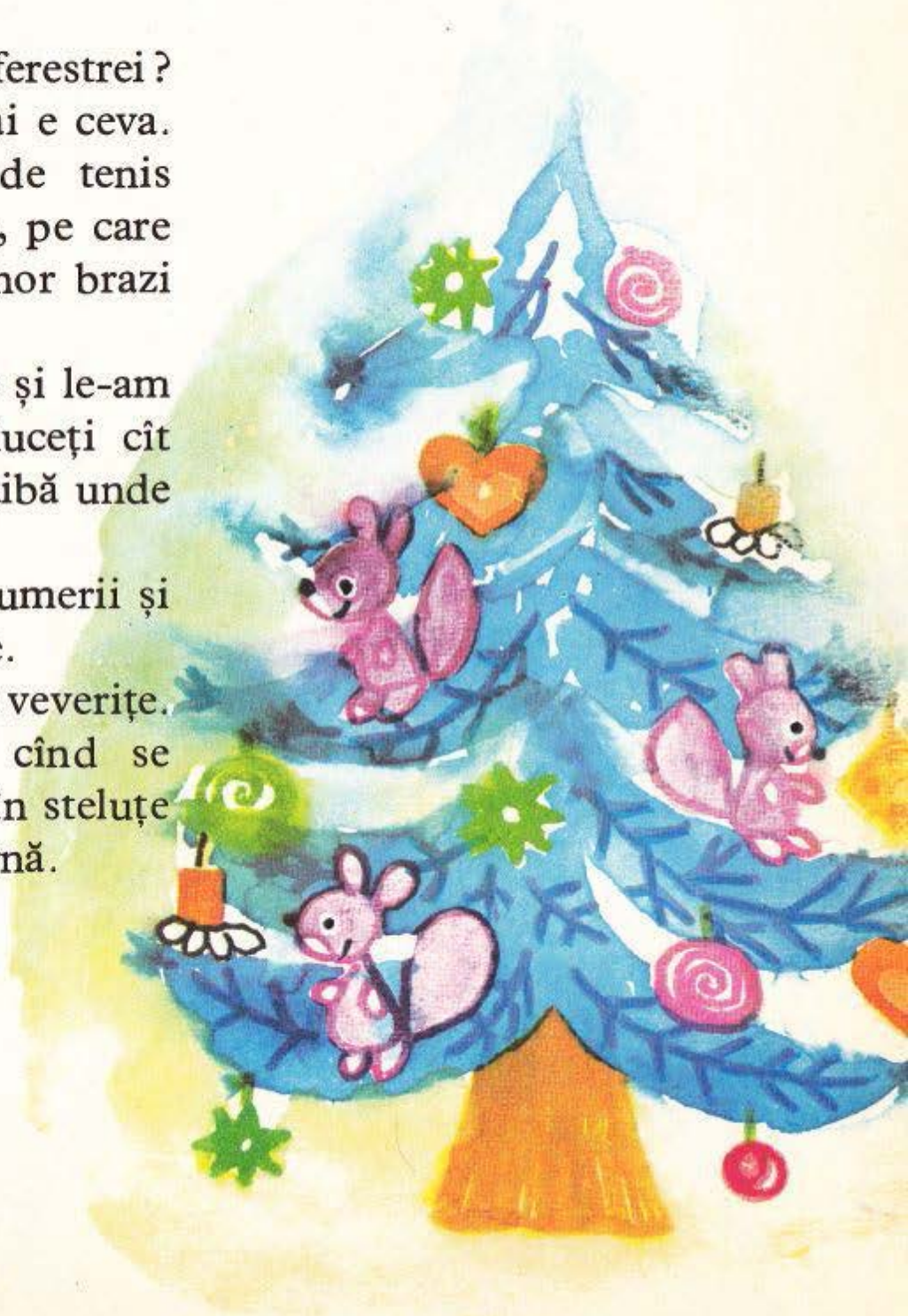

Cerbul

Dorli, cînd am plecat în vacanță, în munți, te-am invitat să sari în geamantanul meu. Și pentru că m-am întors cu spatele, acum nu știu în care ciorăpel te-ai ascuns.

Vreau să-ți spun un secret.

Ai văzut și tu, deasupra cabanei în care stăm, un cap de cerb cu coarne lungi?

Tata mi-a explicat că a fost vînat de cabanier, adică e un trofeu. Eu n-am putut să dorm și m-am gîndit că, noaptea, cerbul prins deasupra ușii o să fugă cu cabană cu tot, sus în munți. N-ai să mă crezi, dar cerbul chiar a venit azi-noapte sub fereastra mea. Avea coarnele pline de frunze roșii. Înțelegi, era adevărat, cerbul meu voia să fugă în munți, cu cabană cu tot. Coarnele cerbului se umpluseră de sînge și de frunze roșii.

Azi-dimineață, m-am uitat din nou deasupra cabanei. Totul părea neschimbat. Cerbul era la locul lui. Totuși, i-am prins o ramură de brad în coarne. Era un semn că n-am uitat ce am văzut azi-noapte.

Gînduri

Dorli, știi ce de gînduri îmi trec prin cap?
De unde vin ele și încotro se duc?
Aș vrea să le reții, ca pe fluturi, dar de unde să iau o plasă atît de mare?

Batista

Ce-i o batistă?
E un steag mic,
pe care-l înalți
cînd îți pleacă
cineva drag.
În ea poți aduna comori;
un fulg de zăpadă,
un licurici sau chiar
o stea care a căzut pe pămînt.
Dacă legi batista cu mai multe
noduri, faci din ea o jucărie.
Cu pătrățelul ăsta mic, de pînză,
poți să alini și o durere,
dacă ștergi lacrimile cuiva.
Cred că pentru toate astea,
mama îmi pune în fiecare dimineață,
în buzunar,
o batistă mică, brodată de ea.

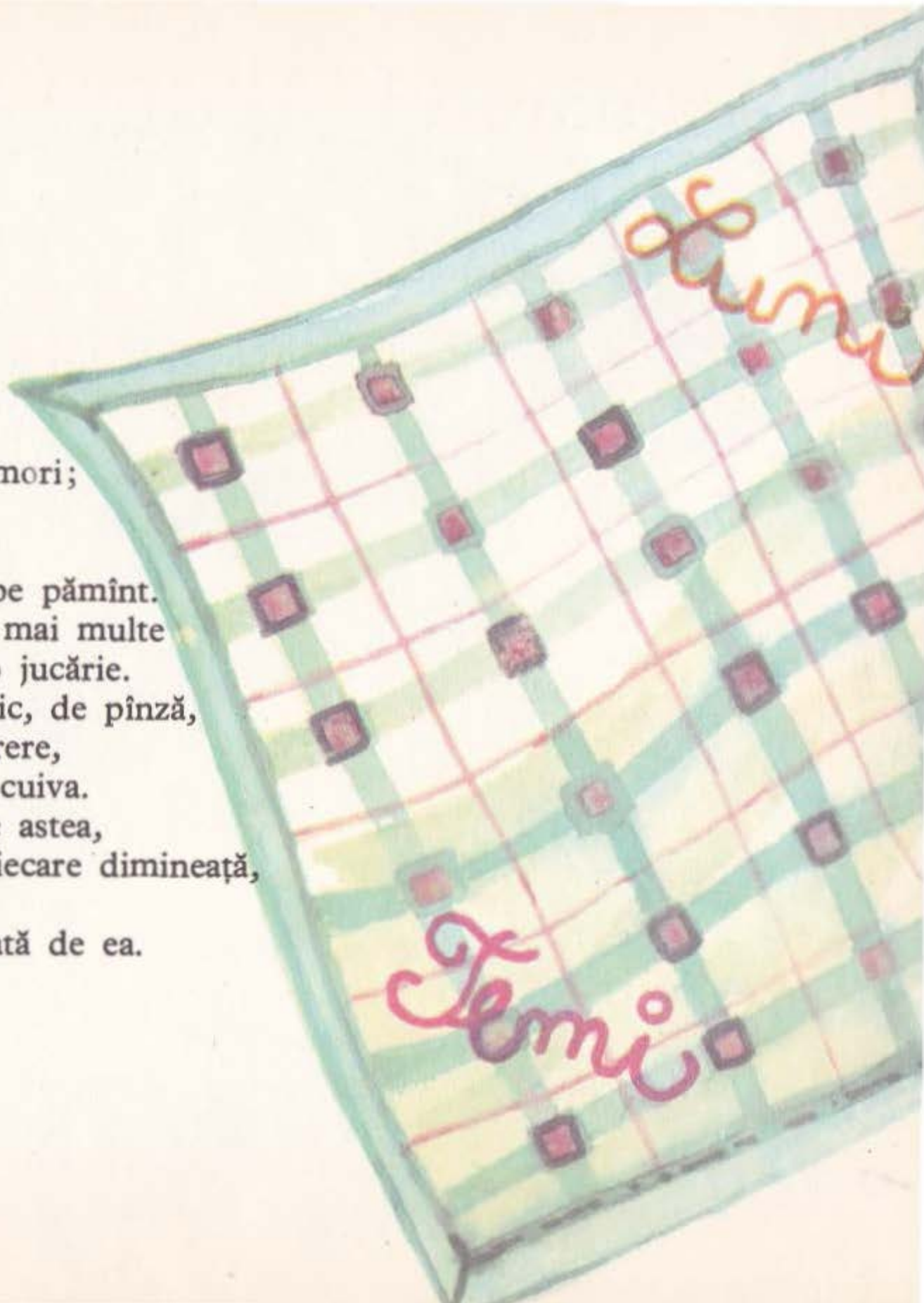

Scamatorul

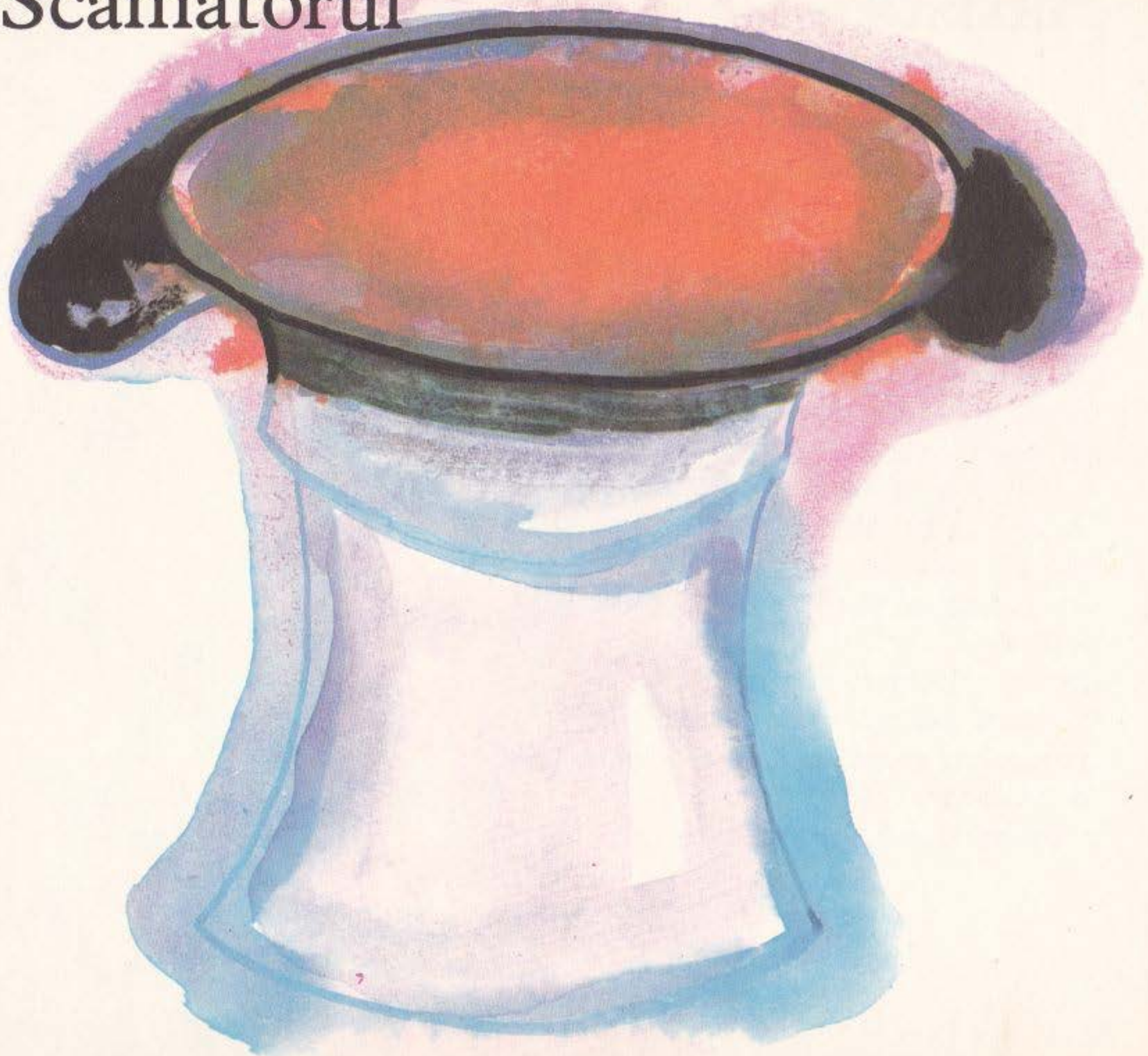

Locuiesc în jobenul unui scamator. Copiii mă invidiază, iar eu am numai necazuri. Să vezi ce am pățit, Dorli.

Ilie mă rugase să-i găzduiesc doi iepurași albi. Mama lui nu mai voia să-i țină, pentru că le roseseră covorul. I-am primit. M-am gîndit că trebuie să fii tare prostuț, ca să poftești la o bucățică de covor. Așa că am ascuns iepurașii în pivniță. Acolo nu erau covoare, dar găseau morcovi.

Cînd a venit Ilie să-i viziteze și să se convingă dacă îi îngrijesc bine, spre surpriza noastră în loc de doi iepurași, am găsit opt. Scamatorul lucrase. Atunci am vorbit cu niște băieți să le dau și lor din iepurași, dar pînă i-am adus să-i vadă, în loc de opt apăruseră atît de mulți urecheați, că nici unul dintre noi nu știa să-i numere. Din cauza asta nu i-am putut împărți frățește. Unii băieți au luat acasă atîția iepurași că,drept răsplată, părinții lor le-au dat cîte o bătaie bună.

Dorli, roagă-l tu pe scamator să nu mai glumească, să-și ia iepurașii înapoi, în joben, și să-i facă nevăzuți.

Cintezul

Am primit un cintez în dar. Cred că numai din gelozie pisoiul Tarzan s-a tot învîrtit în jurul coliviei.

Pasărea părea că nu vede. N-a gustat din semințe. Nici apă n-a băut. Doar se zbătea, se lovea de sîrmele coliviei.

Abia atunci am înțeles. Cintezul, care zburase în tot cerul, nu suferea să stea închis într-o pătrățică atît de mică, prizonier.

Așa că am deschis ușa coliviei și i-am spus: «Pa, Cintez!» Iar el a zvîcnit direct pe fereastră și a țipat ca un om.

Pisoiul Tarzan e mirat, nu-și dă seama încă ce s-a petrecut. Dar va înțelege repede, cînd va mînca o bătaie, pe nedrept, pentru că toată lumea,

văzînd colivia goală, va fi convinsă că el a făcut o mare ticăloşie.

L-am rugat să mă ierte pentru asta, cu atît mai mult cu cît şi el îmi era dator. Cînd a spart telefonul, eu am fost luat de urechi şi nu l-am trădat, ştiam că n-o făcuse dinadins.

Dorli, nu fi trist că ne-a plecat cintezul. El este tot al nostru, doar că stă pe o ramură aleasă de el.

Caut pantofi cumințI

Am pantofi noi, Dorli.

Sînt de lac, dar mai ales, sînt neastîmpărați. Le place să sară în sus și să se plimbe departe, cît mai departe de casă.

Eu îi tot rog să fie cumințI, dar ei nu mă ascultă. Nici noaptea nu stau locului. Se ceartă unul cu altul și se ascund pe după perdele, ba chiar printre cărți. Odată pantoful drept, ba nu, pantoful stîng, s-a ascuns în bucătărie, într-o oală, sub capac.

Și eu și mama și tata îl căutam și-l strigam, dar el nimic...

Nici pantoful drept nu s-a lăsat mai prejos: s-a făcut barcă. Nu pe un rîu, ci în cada băii. Acum, dacă-l vezi, nu mai pare pantof de lac. De aceea colegul lui, celălalt pantof, s-a supărat și a plecat în lume, tocmai în fundul grădinii, și s-a făcut căsuță de arici.

Dorli, n-ai putea tu să mă ajuți să-mi cumpăr niște pantofi mai cumințI?

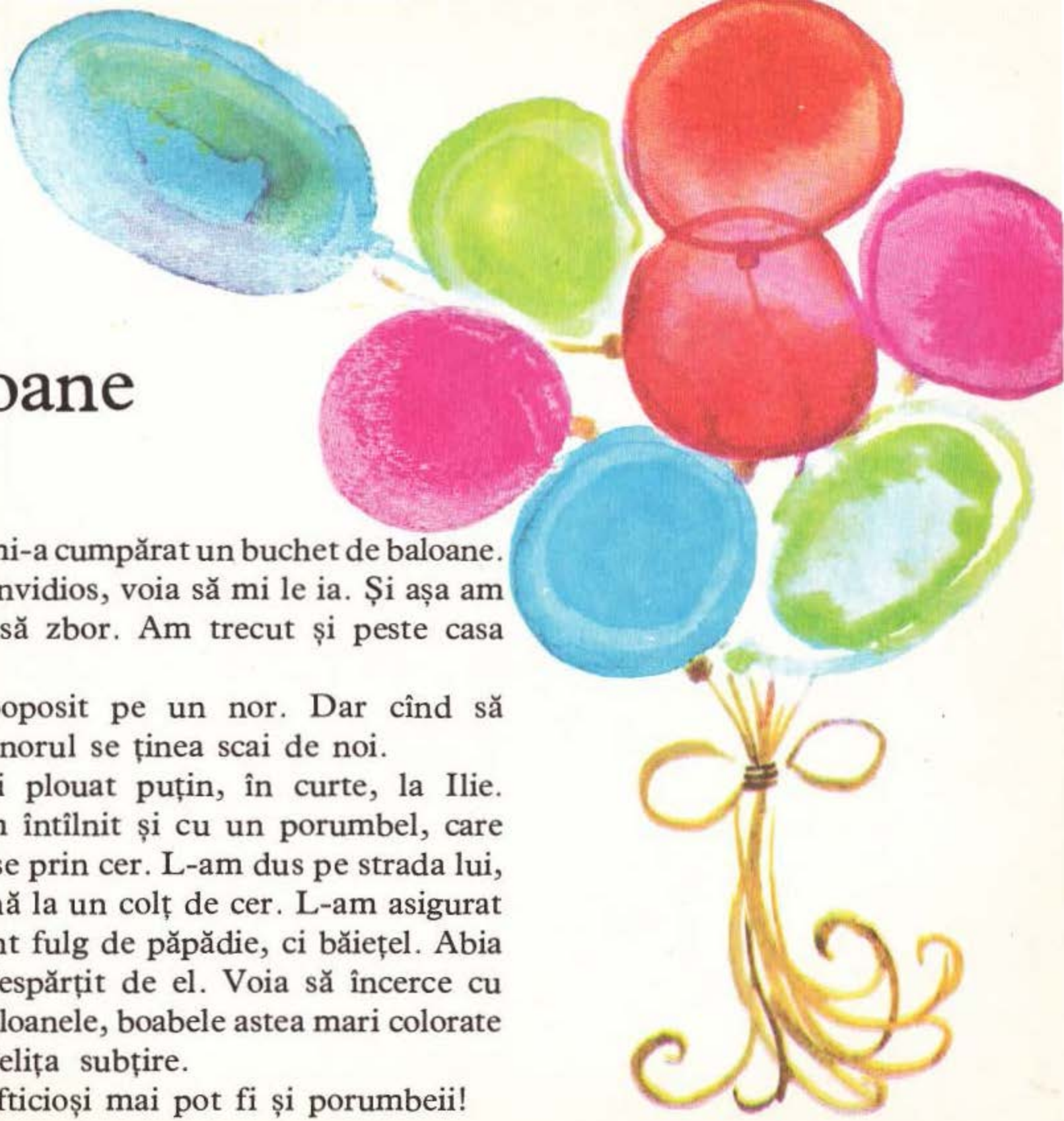

Baloane

Tata mi-a cumpărat un buchet de baloane. Vîntul, invidios, voia să mi le ia. Și așa am început să zbor. Am trecut și peste casa noastră.

Am poposit pe un nor. Dar cînd să plecăm, norul se ținea scai de noi.

Am și plouat puțin, în curte, la Ilie.

Ne-am întîlnit și cu un porumbel, care se rătăcise prin cer. L-am dus pe strada lui, adică pînă la un colț de cer. L-am asigurat că nu sînt fulg de păpădie, ci băiețel. Abia ne-am despărțit de el. Voia să încerce cu ciocul baloanele, boabele astea mari colorate și cu pielița subțire.

Ce pofticioși mai pot fi și porumbeii!

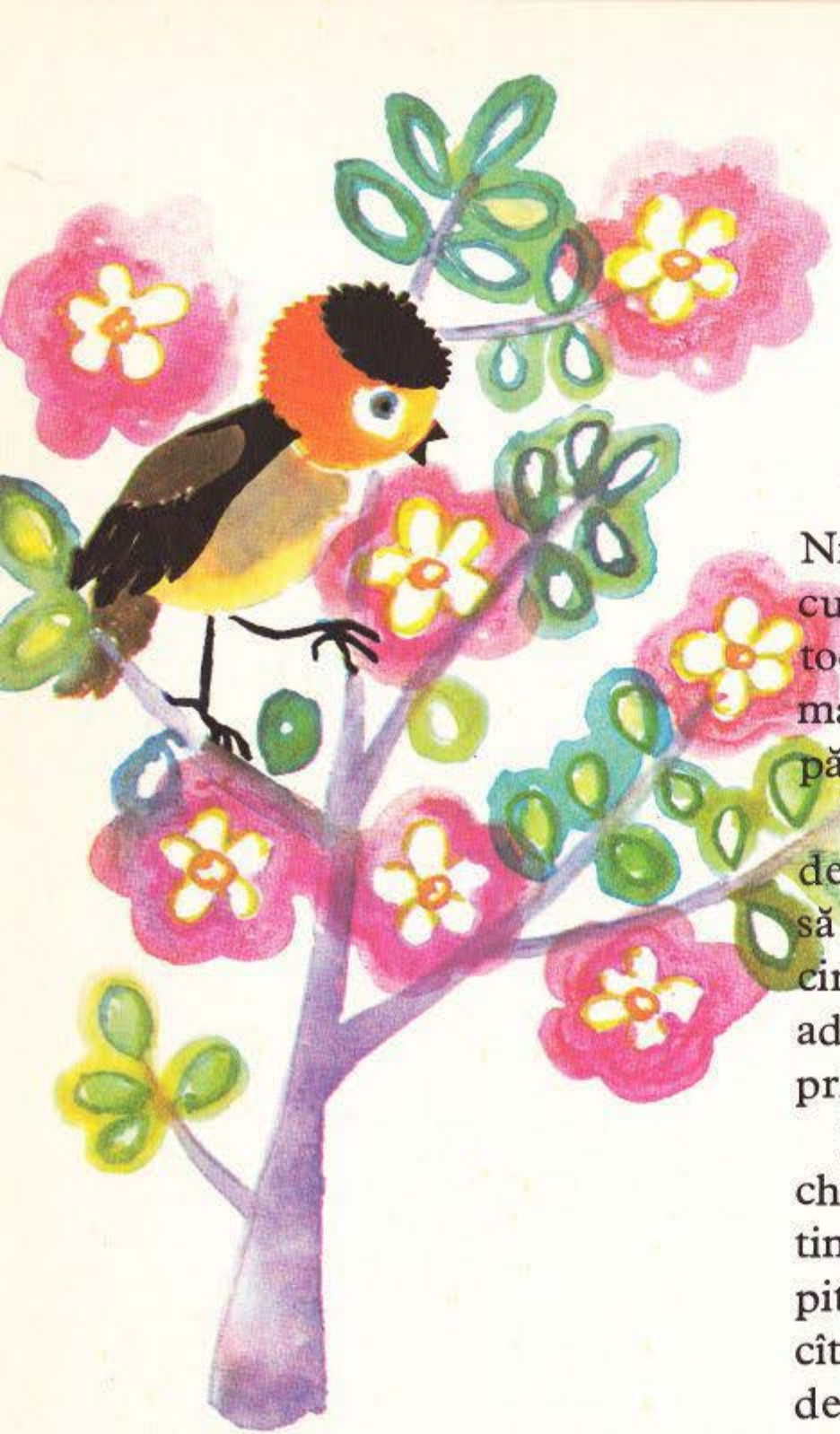

Scrisoarea

Tare vorbăreți mai sînt și pomii ăștia. Nici nu s-a luminat încă de ziuă, și ei încep cu șușotelile: «Cip... cirip... pi-tu-piii toc... toc... piuuuuu!» Și peste toate astea, își mai trimit și scrisori între ei: stoluri de păsărele.

Ce mult mi-ar place să primesc o scrisoare de la un prieten și cînd să desfac plicul, să zboare în jurul capului meu și să-mi ciripească: «Pitu-pitu-pitu-piii! Cir-piuuuu!» adică: «Bună dimineața! Ai aflat că a venit primăvara?»

De fapt, cel mai mult mi-ar place să fiu chiar eu o scrisoare pentru toți copiii și în timp ce le-aș fluiera: «Cirr-piuuu, pitu-pitu-pitu-piii» să scot din buzunare pentru fiecare cîte o veste bună, un cîntecel sau un sărut de la cineva.

Ce fel de poștaș ar aduce o astfel de scrisoare?

Tu, Dorli!

Barca

M-am plimbat cu barca, Dorli.

Eu stăteam culcat cu fața în sus, iar tata vîslea și din aripile mari de apă o mulțime de stropi săreau lîngă mine, în barcă.

Sînt sigur că n-ai să ghicești cine se ținea după noi! O mulțime de porumbei. Ne priveau curioși, de departe, din cerul senin!

Știi ce mult semănam noi cu ei?

Chiar m-am întrebat: nu cumva porumbeii înotau într-un lac albastru și noi zburam? Sau poate că noi eram porumbeii și ne vedeam într-o oglindă mare?

Tu ce crezi, Dorli, poți să fii porumbel fără să știi?

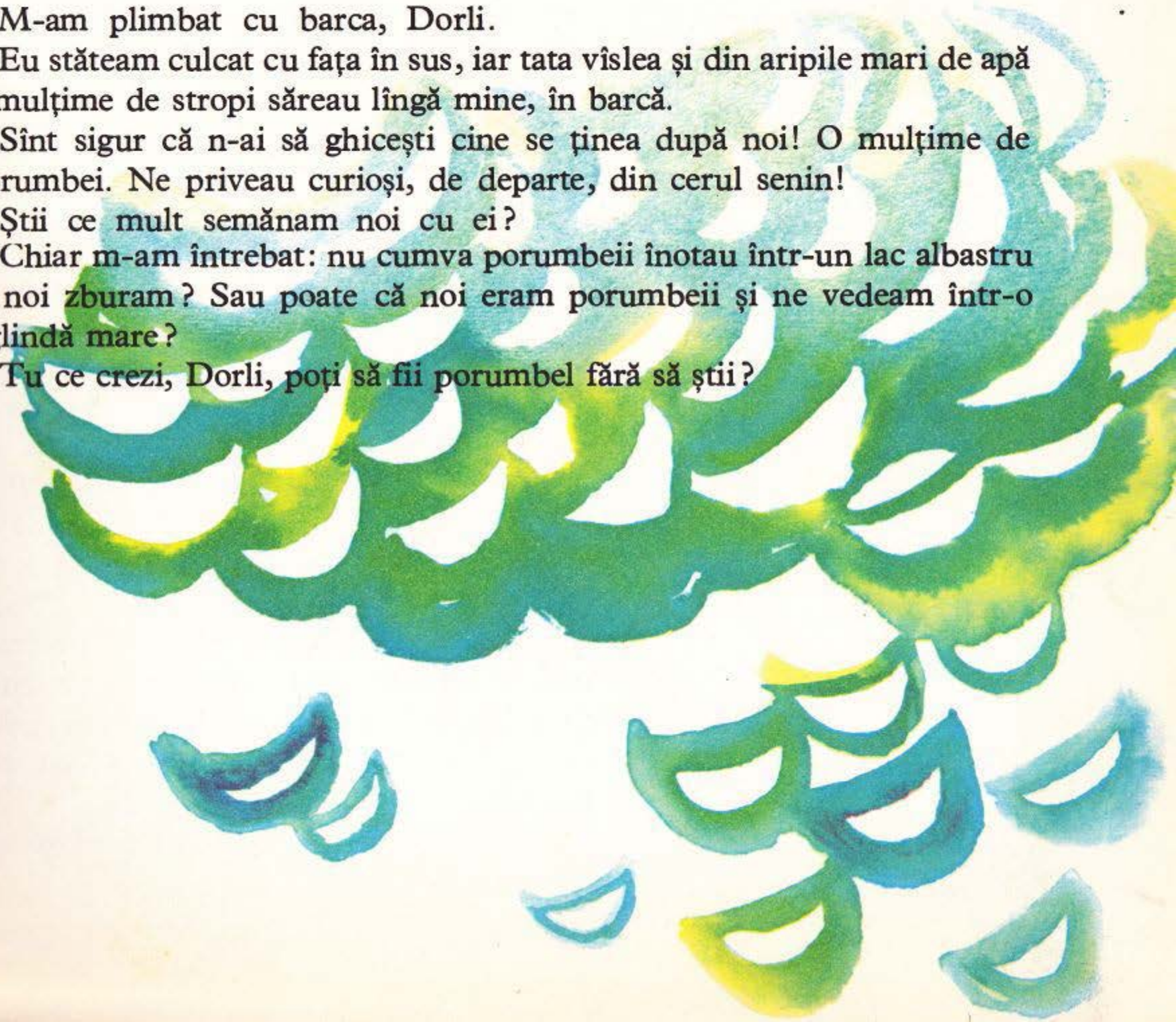

Balaurul

Astăzi, am găsit în grădină ochelarii bunicului.

De fapt, ca să-ți spun drept, eu i-am condus pînă acolo. Nu erau cuminți și tot coborau pe nasul meu ca pe un tobogan. Pînă la urmă, i-am luat în grădină.

M-am întins pe iarbă și am vrut să văd și eu ce vede bunicul prin ochelari.

Întîi, mi-a apărut în față o pădure cu copaci foarte înalți și toți aveau cîte o floare mare în creștet.

Gîndește-te, Dorli, eu fără ochelarii bunicului habar n-aș fi avut că în grădina noastră, printre flori, este o pădure grozavă. Totul ar fi fost frumos, dacă din ea nu s-ar fi îndreptat spre mine un balaur.

Și-a lipit nasul de sticla ochelarilor și mă privea drept în ochi. Probabil voia să mă mănînce. Îți închipui cît de repede a trebuit să mă ascund.

Acum toată lumea e supărată pe mine, pentru că am spart ochelarii bunicului. Doar bunicul îmi ia apărarea, dar mă și face de rușine: rîde că m-am speriat de o furnică.

Recunoaște și tu, Dorli, cît e de greu să fii mic!

În frunză

Dorli, hai în frunză!

Aseară, am descoperit că fiecare frunză din covor este o poartă secretă. Mama sta liniștită că sînt acasă, iar eu plecasem în țara frunzelor.

Acolo copacii zburau. Frunzele erau și elice și aripi care se roteau și se desfăceau în felurite chipuri.

Deși au văzut că sînt străin, băiețel și nu frunză, cei din țara frunzelor s-au bucurat și m-au socotit prieten.

Frunzele unui pom adunate ca într-un evantai mă aruncau în sus și alte frunze mici și moi, de iarbă, mă prindeau.

M-aș fi jucat mult așa, dar mă gîndeam să nu fie îngrijorată mama că am dispărut; așa că m-am întors în casă. Am tras poarta după mine și gata, nimeni n-a avut habar pe unde hoinărisem prin covor.

Azi, dacă vreau, intru într-o picătură de ploaie și călătoresc în mărgica asta transparentă ca într-o navă. Vii și tu cu mine, Dorli?

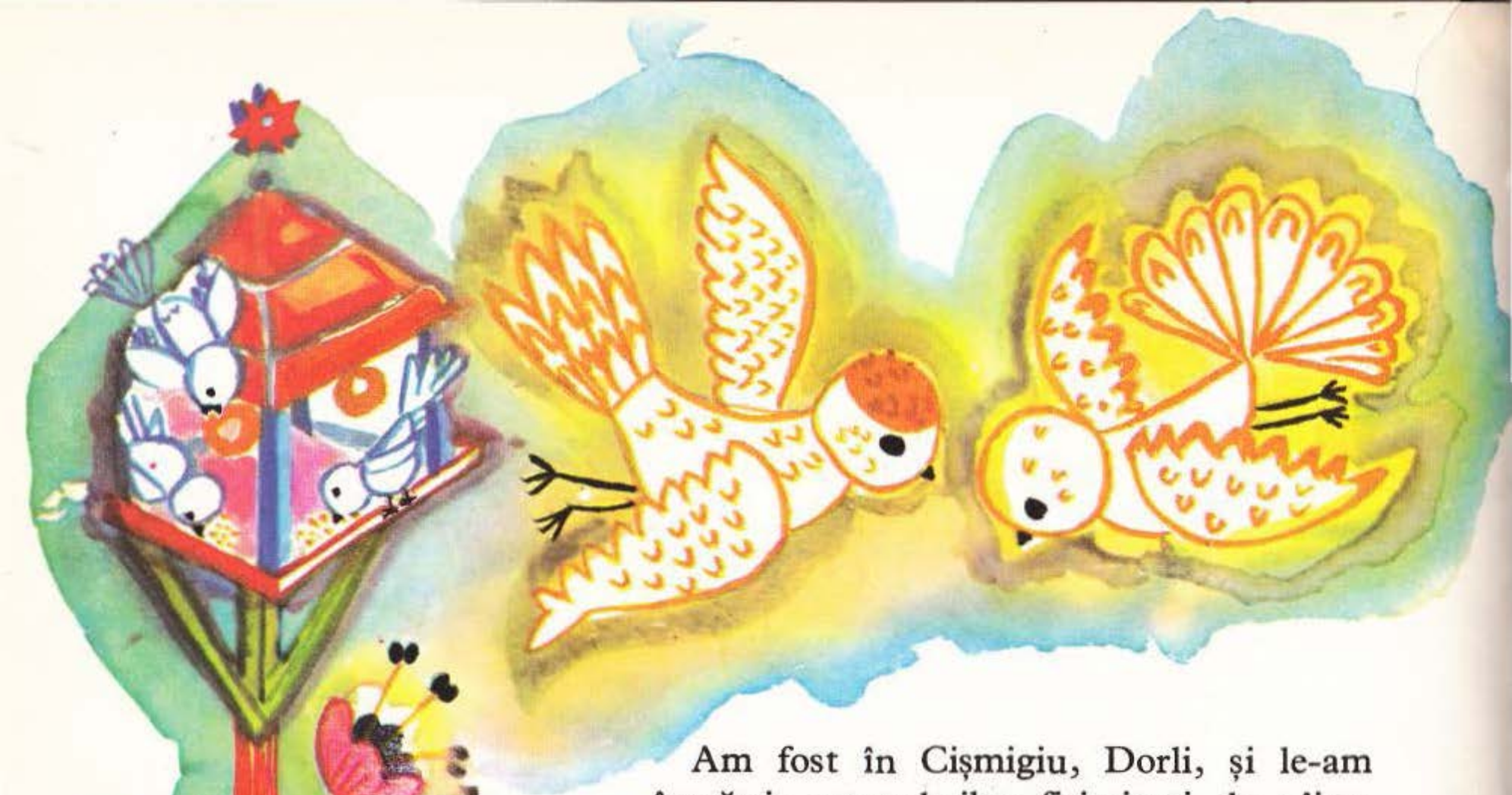

Cuibul

Am fost în Cișmigiu, Dorli, și le-am împărțit porumbeilor firimituri de pîine.

Unii mi s-au așezat pe umeri și am zburat un pic împreună pe deasupra fanfarei și a chioșcului cu limonadă și covrigi.

Cînd s-a lăsat seara, mulți porumbei au crezut că eu sînt cuibul lor. Mi-au intrat în sîn, prin buzunare. Unul mi s-a băgat chiar sub șapcă. Ce era să fac? Am venit cu ei acasă, dar le-am spus: «Porumbeilor, uite, vă dau un cuib mare, podul casei mele! Mie mi-ar place să fiu, dar nu sînt cuib!»

Cocori neastîmpărați

De o parte a rîului creșteau maci roșii și voiau să treacă și pe partea cealaltă. Pentru ei am aruncat, peste rîu, un curcubeu. Pe urmă l-am șters. Traversînd puntea asta multicoloră, macii puteau deveni albaștri sau violeți.

Le-am trimis, în schimb, un stol de cocori albi, albi.

Așa, florile roșii puteau să treacă rîul sărind din cocor în cocor, fără să se păteze.

Dar cocorii, neastîmpărați, în loc să lege malurile rîului, se desprindeau și mai dădeau cîte o raită prin cer. Și așa, erau cît pe aci să umple cerul cu flori roșii. Iar pe cer, știe doar oricine că se deschid numai flori aurii de păpădie și numai noaptea.

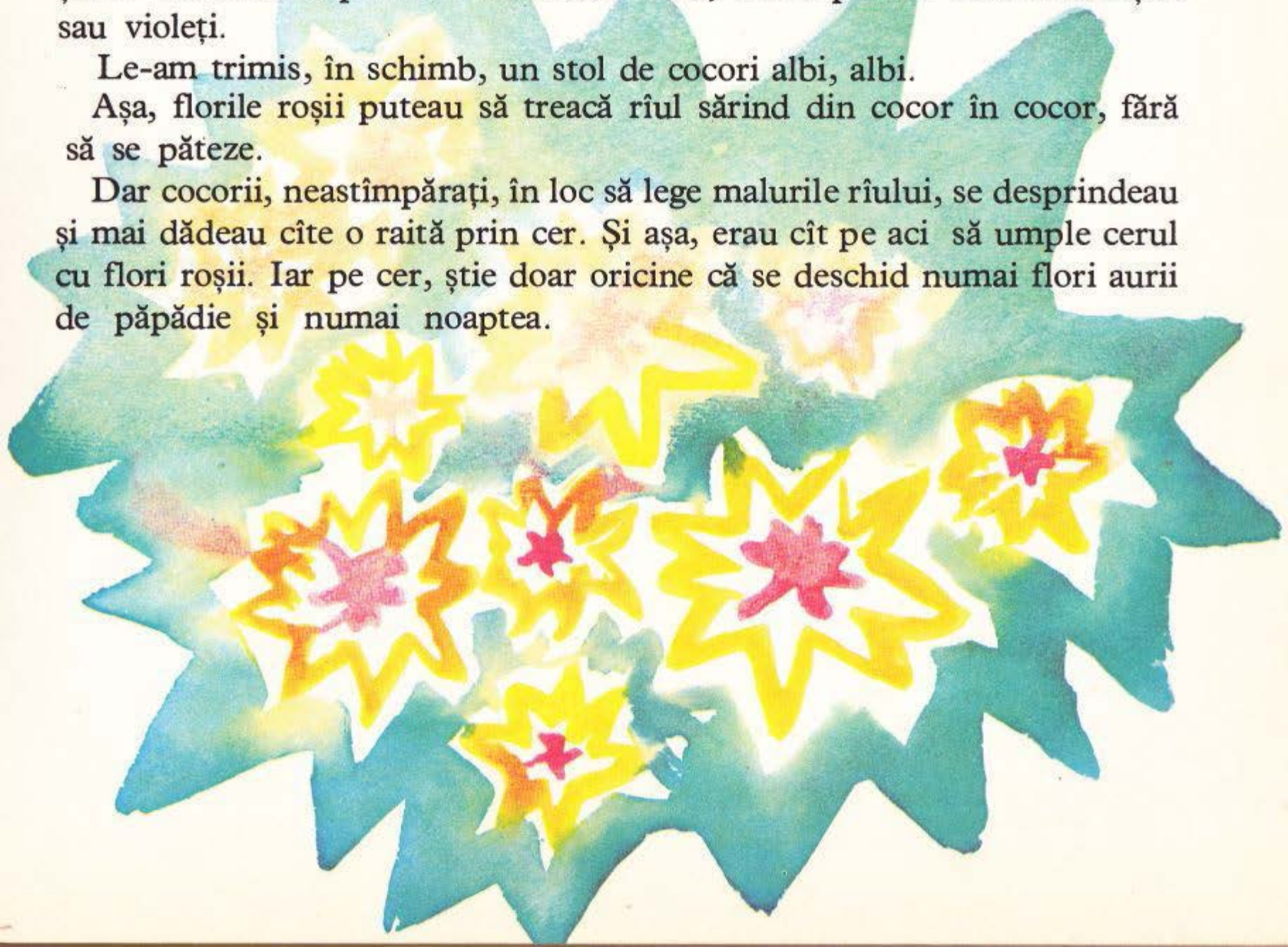

Ghiozdanul

Azi am făcut cunoștință cu un cățel mic și negru, negru. Mai bine-zis cățelul m-a recunoscut pe mine, pentru că altfel cum putea să-mi sară drept în brațe?

Tremura și sărea, ca o minge. Atunci am luat mingea asta cu ochișori și am pus-o în... am pus-o la locul ei. Apoi, în loc să vin spre casă, m-am dus spre parc. Negrișor, scai după mine. M-am prefăcut că-mi cumpăr un covrig. De fapt, chiar l-am cumpărat. L-am mîncat amîndoi. Săream eu într-un picior, sărea și Noapte bună în jurul meu. Foarte inteligent cățel.

I-am explicat că dacă l-aș aduce la noi, s-ar supăra nu numai mama, dar și cîinele nostru Terente.

A înțeles situația mititelul și s-a îndreptat glonț... spre casa noastră. Ba nu, cred că invers. Dar știi, nici nu m-am uitat înapoi. Blăniță ăsta, ca un dulău de treabă ce era, a plecat să-și aleagă alt stăpîn, fără cățel.

Nu te speria, Dorli, ghiozdanul meu merge singur, pentru că e năzdrăvan. Ia uite, face scamatorii. A fabricat și un cățel.

Te-ai convins și tu că ghiozdanul face năzdrăvăniile. Doar ți-am spus că din el au ieșit și ariciul și melcul pentru care m-au certat toți din casă. Ești martor că nici cățelul ăsta nu-i cățel obișnuit.

Și cînd te gîndești că azi am scos ghiozdanul la plimbare tocmai ca să fie cuminte, să nu mai inventeze melci, puișori și căței.

Buchetul de... mere

Mărul, ai văzut și tu, Dorli, era plin de flori albe, ca un buchet mare, așezat în fereastra mea. Dar azi, cînd am alergat să-i strig «bună dimineața», mărul nu mai avea nici o floare. I le furase cineva.

Vinovatul l-am găsit repede: un miel alb. Pesemne pentru că mîncase atîtea flori de măr, blana lui se făcuse numai flori și bobocei albi de lînă.

Nu voiam să-l acuz pe nedrept, așa că am cerut și părerea altora. Am întrebat o gîscă și o capră: «Are flori pe el?» «Are», au recunoscut ele. Doar curcanul Costache m-a împiedicat să fac o nedreptate și mi-a explicat că mielul nu mănîncă flori, bea numai lapte și că n-a știut să se dezvinovățească tocmai fiindcă-i prea mic. Tot Costache mi-a spus că ar bănui ceva în legătură cu albinele, care toată ziua dau tîrcoale florilor. Nici nu l-am așteptat să-și termine vorba, că m-am și dus spre stupi să le iau la rost pe vinovate. N-aș putea să-ți spun de ce au tăbărît toate albinele în capul meu. Poate m-au confundat cu o floricică? Eu fugeam cît puteam, și roiul după mine. Nu știu cînd și cum și nici de ce, am ajuns sus în măr.

Și atunci am văzut minunea: mărul era plin de mere mici, mici.

Hoțului, pesemne, îi plac florile și nu-i plac merele.

Așa că acum avem în fereastră un buchet maaaare cu... mere!

Fiara

Dorli, ca să nu-ți fie prea tare dor de pădure, m-am gîndit să aduc pădurea la tine și am început cu animalele sălbatice. Să nu uiți, li se mai spune și fiare sălbatice.

Am vrut să-ți fac cunoștință cu un lup, dar era ocupat, făcea parte din basmul «Scufița Roșie».

Atunci am chemat repede vînătorul, tot din basm, și i l-am dat în primire. Lupul, în răzbunare, mi-a strigat că am stricat basmul și o să se supere toți copiii pe mine.

Pe urmă am încercat să-ți aduc vulpea, dar ea tocmai voia să-l păcălească pe urs. Repede, i-am spus ursului despre ce este vorba, și, culmea, el voia să se lase păcălit ca să-și scurteze coada, pentru că — zicea el — ar fi caraghios cu coada lungă.

Așa că înțelegi cît de ocupat eram cu toți și cît am alergat pînă am găsit o fiară liberă. E acoperită cu blană, are gheare și dinți ascuțiți. Deocamdată nu e fioroasă. Dar va fi!

Vai, fiara asta m-a făcut de rușine! A adormit în buzunărelul meu.

Iartă-mă, Dorli, trebuie să mă ascund că a intrat pe ușă pisica, mama fiarei, și s-ar putea să vadă ce am în buzunar.

Nimeni nu mă înțelege

Ce frumos a început ziua și cum s-a terminat!

De dimineață, mama a întins pe frînghie o mulțime de rufe albe.

Era soare și vîntul le bătea și le înălța ca pe niște steguleț. Steguleț mamei.

Și așa, deodată, după o față de pernă, și-a făcut apariția Ilie. Își legase pe frunte, ca pe o coroană, o panglică plină cu pene colorate, cum poartă indienii.

Tocmai cînd se grozăvea mai tare, a venit și curcanul nostru Costache și a început să-i dea tîrcoale curios. Se mira pesemne ce fel de pasăre o fi fiind Ilie.

Așa mi-a venit ideea să împrumut și eu vreo două pene de la găina noastră Puica și să mă fac «indian». Dar Puica, zgîrcită, deși avea atîtea pene, cînd a văzut ce vreau, mi-a sărit drept în cap. Ilie, cît era el de indian, s-a speriat, și în graba mare s-a încurcat într-o față de pernă întinsă la uscat.

Așa că frînghia s-a rupt și toate rufele ude au căzut peste noi.

Puica m-a zgîriat, hainele îmi sînt ude și pline de pămînt, iar mama este supărată tot pe mine.

Cîtă nedreptate mai poate fi pe lumea asta!

Prietena melcilor

Pentru H.D.

Cît de singur e melcul!

Singur, singurel într-o chilie.

De aceea, cu cornițele lui ca două antene, pipăie văzduhul și caută mîngîiere.

La melcul singuratic și sfios, care iese în lume numai după ploaie, adică după ce totul este mai curat, ține cineva: o fată, prietena melcilor.

Și ea trăiește singură, în casa ei frumoasă. Poate de aceea a și dat casei un nume, ca unui copil: «Lumînărica» — fereastra ei luminată pîlpîie în noapte, ca o lumînărică.

Spre seară, cînd toate culorile devin mai dulci, fata iese în grădină și strigă pe nume și dezmiardă cu vorbe șoptite melcii singuratici.

Ei scot coarne boureşti de dragul fetei singurele, pe ușa căreia urcă trandafiri sălbatici. Tot pentru ea cocoșul Cînteclimpede își desfășoară în evantaie penele și cîntecele colorate.

Dar fata, prietena melcilor, și melcii mai au doi prieteni. Pe noi! Nu-i așa, Dorli?

Podul

Astăzi am fost pod!

O furnică încărcată cu bagaje era cît pe aci să se înece într-o picătură de apă. Atunci am întins degetul și furnica a trecut pe pod.

Pînă unde sînt eu. Dorli?

Astă-seară sînt tare trist.

Ți-am spus că am găsit o sămînță și am pus-o în pămînt.

Cînd a scos prima corniță, verde, i-am strigat: «Bună dimineața!» iar seara i-am cîntat: «Nani, nani, floare mică!»

Astăzi își scosese capul un boboc. Abia așteptam să văd floarea ascunsă în scutecele mici, verzi.

Am alergat de mai multe ori să controlez dacă floarea mea nu și-a deschis ochii.

Dar cineva a strivit floarea necunoscută.

De ce mă doare atît de tare?

Ce era în lujerul subțire, eram eu, mîna mea, ochii mei?

Pînă unde sînt eu, Dorli?

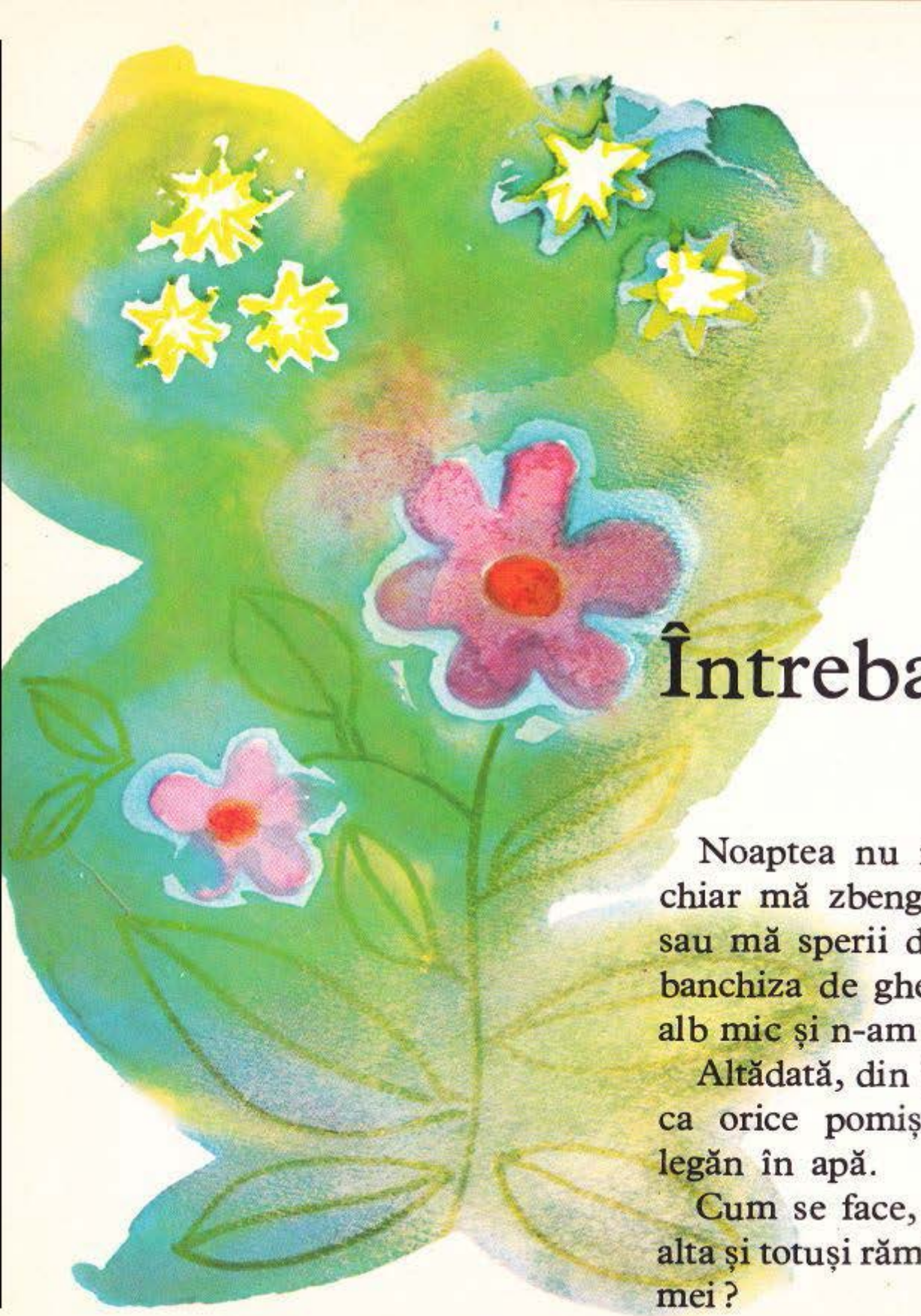

Întrebare

Noaptea nu numai că mi se pare, dar chiar mă zbengui în brad și sînt veveriță sau mă sperii de un pește care a sărit pe banchiza de gheață, pentru că sînt un urs alb mic și n-am mai văzut așa ceva.

Altădată, din buzunare îmi ies flori și eu, ca orice pomișor roșu de mărgean, mă legăn în apă.

Cum se face, Dorli, că eu sînt și una și alta și totuși rămîn un băiețel pentru părinții mei ?

Fulg

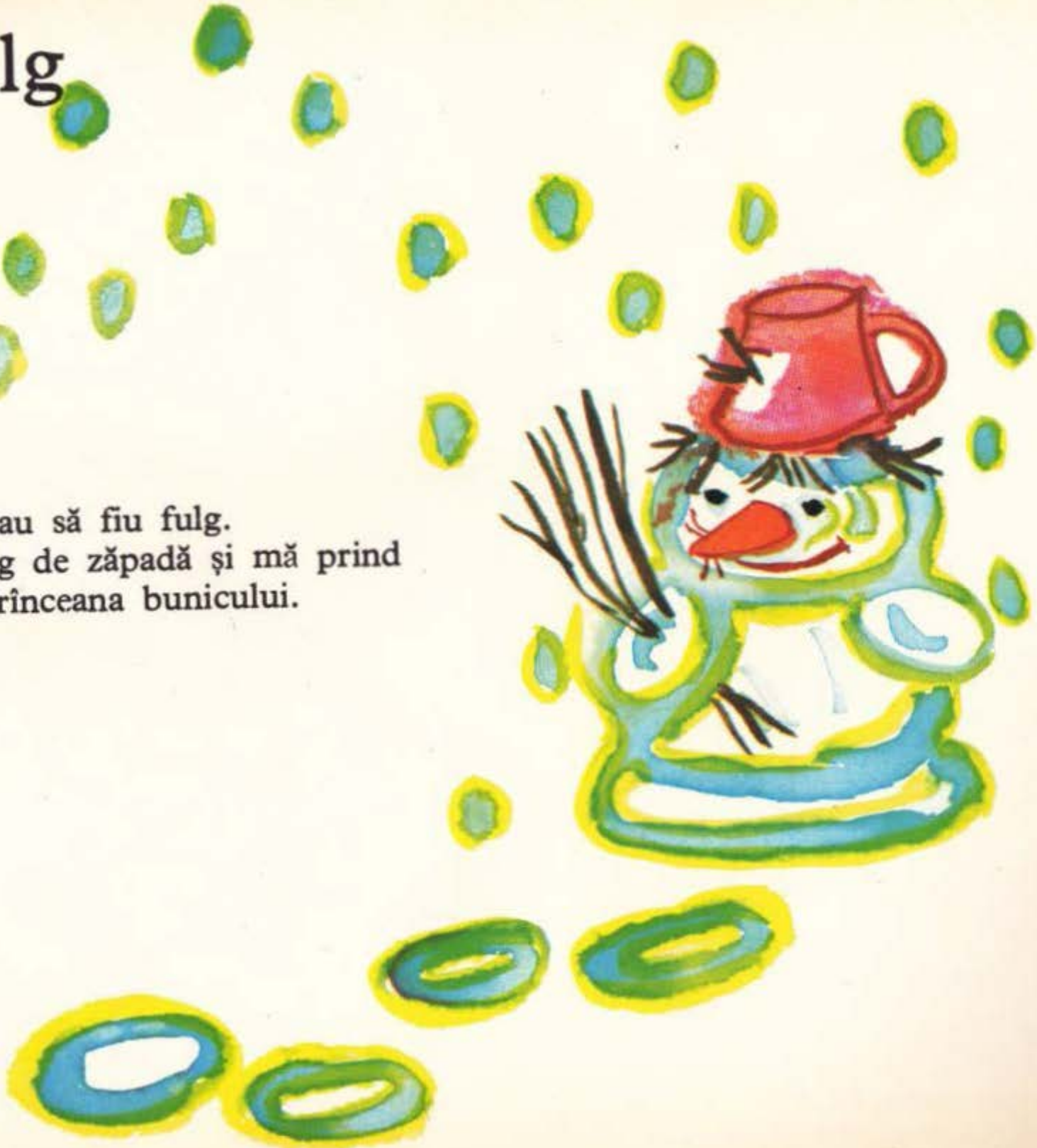

Vreau să fiu fulg.
Fulg de zăpadă și mă prind de sprînceana bunicului.

Ceasul

Tic, tac, tic, tac!

Să nu te sperii, Dorli. E ceasul din perete.

El măsoară timpul.

Dar e prea indiferent. Cu oricît dor aș aștepta pe cineva, el rotește timpul tot încet, încet.

O, dacă ar fi inima mea ceasul casei!

Primăvara

Dorli, ai văzut, cînd se lasă seara, mama nu mai aprinde lampa. A venit primăvara.

Au ieșit ghioceii și, lămpaș cu lămpaș, au făcut din pămînt un cer înstelat!

Poveste

Dorli, am compus o poveste pentru tine, adică pentru cei mici, foarte mici, chiar foarte, foarte mici.

Ascultă. Odată, un băiat de mînă cu sora lui, mergeau pe o potecă mică, foarte mică, chiar foarte, foarte mică. Pe lîngă ei treceau grăbite mașini mici, foarte mici și altele chiar foarte, foarte mici, pline cu fetițe și băieți mici, foarte mici, chiar foarte, foarte mici, care făceau semne cu batiste mici, foarte mici, chiar foarte, foarte mici.

Fratele și sora se grăbeau. Aveau întîlnire cu un ied mic, foarte mic, chiar foarte, foarte mic, care-i aștepta lîngă un fir de iarbă, mic, foarte mic, chiar foarte, foarte mic.

În drumul lor, copiii au întîlnit elefanți mici, foarte mici, chiar foarte foarte mici, mai mici decît niște furnici mici, foarte mici, chiar foarte, foarte mici.

Mirați și-au ridicat ochii spre cer și acolo, printre norii mici, foarte mici, chiar foarte, foarte mici, se zbenguiau păsări albe mici, foarte mici, chiar foarte foarte mici.

Și-au tot mers copiii noștri ținînd în mîini buchete de flori mici, foarte mici, chiar foarte, foarte mici, pînă abia se mai zăreau cît două puncte mici, foarte mici, chiar foarte, foarte mici pe pămîntul și el mic, foarte mic, chiar foarte, foarte mic.

Vin de departe

De bunici mă despart un munte și un rîu. Dar cu gîndul, eu le fac zilnic cîte o vizită. Și tot așa colind pe unde nici nu crezi.

De aceea, seara, cînd mama mă cheamă la culcare, eu întîrzii, pentru că vin de departe, mă întorc de la bunici, sau din pădurea de mărgean de sub ape, sau chiar din lună.

Fac drum mult și am și «bagaje»: săculețul plin cu «dordeveveriță» sau cu cîntece «de-legănatapa». Aduc de mînă și cîte un plop, dacă-i singurel în cîmpie, sau chiar sperie-toarea din lanul de grîu, ca să nu-i fie frică de întuneric.

Dar mama nu știe cît de departe vin și se supără că întîrzii cînd mă cheamă la culcare.

Lei 16,50